

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Nisan 2025 / Sayı: 187 Fiyat: 10 TL

İstibdadı yenmek üzere emekçi halkın tamamının gücünü bir araya getirmek için düzen siyasetini aşalım! Sayfa: 8

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault ve Eker, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, Gebze Smart Solar ve Lincoln Electric, Dilovası Copreci ve Dostel Makina İstanbul Polonez, İzmir Temel Conta, Sunel, Oryantal Tütün ve TTL Tütün, Manisa Mercan Makina fabrikalarından, İzmir metal ve Van sağlık işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

İŞ, AŞ, HÜRRİYET İÇİN

1 MAYIS'A!

Sınıfın yanında DİP'in saflarında buluşalım, hürriyeti hep birlikte kazanalım!

Ekrem İmamoğlu'na ve CHP'ye yöneltilen, hukuki kılıfa sokulmuş siyasi operasyon sonucunda yüz binlerce insan istibdad rejiminin bu saldırısına karşı sokaklara döküldü. CHP'nin çağrısı ile eylemlerin merkezi olarak belirlenen Saraçhane'de bulunan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin önü günler boyu süren kitlesel eylemlere sahne oldu. Ancak kısa süre içerisinde başta gençler olmak üzere hürriyet sevdalıları yüz binlerin mücadele azmi, Saraçhane'de CHP'nin çizdiği sınırları aşabileceğini gösterdi.

Bir yandan istibdad rejimi, yargıyı istediği gibi kullanarak, sandıktaki en büyük rakibine siyasi operasyon yaparak cezaevine gönderiyor, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne kayyım atama tehdidini elinde siyasi bir koz olarak tutuyor. CHP ile DEM Parti arasında yapılan "kent uzlaşısı" adıyla bilinen ittifakı terörizm diyerek yaftalıyor. Kolluk kuvvetlerini ve yargıyı kendi emir eri gibi kullanarak hem eylem yapan vatandaşlara gazla, copla saldırıyor hem de yargıya doğrudan talimat vererek yüzlerce eylemciyi hukuken hiçbir açıklaması olmayan bir şekilde tutuklu yargılanmak üzere cezaevine gönderiyor. Öbür yandan Saraçhane Meydanı'nda otobüsün üzerine çıkmış Mansur Yavaş, Kürt halkına hakaret ediyor, Özgür Özel, İBB'ye kayyım atanmamasını kitle eylemlerinin sonlandırıl-

masını gerekçelendirmek için bir zafer olarak öne sürüyor, ısrarla bütün gençleri ve eylemcileri CHP'nin işaret ettiği eylemlerin dışına çıkmamaya çağırıyor! İstibdada karşı hürriyet için sokağa çıkan yüz binler, bir kez daha CHP'den ilacı değil, sadece ağrı kesiciyi buluyor! Bu yüzdendir ki gençler kaplarına sığmıyor, bu yüzdendir ki meydanlarda toplanan yüz binler "Mitinge değil eyleme geldik!" sloganını kendi sloganları haline getiriyor.

Hürriyet sevdalıları gençler; sizleri ne polis şiddeti ne de talimatla çalışan mahkemelerin tutuklamaları yıldıramaz. Bu memleketin tarihi nice büyük gençlik mücadeleleri ile doludur. Dönüp bakın geçmişe! Bu ülkenin gençleri Amerikan 6. Filosunu denize mi dökmedi, Amerikan üslerini mi basmadı, üniversiteler mi işgal etmedi, Gezi ile başlayan halk isyanında milyonlar olup Erdoğan'ı mı titretmedi!

Önümüz 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. İşte hürriyetin de zaferin de anahtarı burada! İstibdad rejiminin karşısına cesaretle dikilen gençler, uzatın ellerinizi bulunduğu her yeri eylem alanına çeviren, kaymakamlık binasının içinde dahi hakları için eylem yapan gıda işçilerine! Omuz verin grev yasaklarını yırtıp atan, Cumhurbaşkanı kararlarını tanımayıp ölmek var dönmek yok

diyerek işine ve aşına grevle sahip çıkan yiğit metal işçilerine! Kulak verin yerin yüzlerce metre altından yeryüzüne hakları için yürüyen madencilere, kelle koltukta çalışıp patronlara direnen tersane işçilerine! Bugünün öğrencileri, yarının emekçileri sakın unutmayın; her kim ki Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek'i ve onun Orta Vadeli Programı'nı savunuyorsa, bilin ki o işçi düşmanıdır, bizim dostumuz değildir!

Memleketin mücadeleci işçileri, anayasal haklarımızı, sizin en temel haklarınızı, sendikalaşmayı, grevi, gösteri ve yürüyüşü patronlara meze yapan bu istibdad rejimine karşı hürriyet için, hürriyet sevdalıları gençlere sahip çıkın! Emperyalist şirketlere ve yerli patronlara hediye üstüne hediye verip, işçinin karşısına barikat kuran bu rejim, bugün aynı barikatı gençlere karşı kuruyor.

İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin ortak kurtuluşu yolunda ilerlemek için bugün parolamız 1 Mayıs! 1 Mayıs'ta hep birlikte işçi sınıfının saflarında buluşalım. Devrimci İşçi Partisi, gençliği işçi sınıfının saflarına katılmaya çağırıyor! Gençliğin azmini ve cesaretini, üretimden gelen gücü elinde tutan, bu ülkenin grevci işçileri ile buluşturalım. Gelin bu 1 Mayıs'ta, "İş, Aş, Hürriyet" sloganlarını hep birlikte haykıralım!

5 Siyonizme ve emperyalizme nefes aldirmayalım!

10 Levent Dölek: Gençler hakkınızı helal edin

11 Sungur Savran: Siz hâlâ anlayamadınız!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

1 Mayıs'ta sömürüyü büyütenlere, halkın emeğini çalanlara, yoksulluğu ve baskıyı dayatanlara karşı yan yana, omuz omuza duralım!

1 Mayıs, yalnızca işçilerin haklarını hatırladıkları bir gün değil, aynı zamanda sömürü düzenine ve onun dayattığı hukuksuzluğa karşı yükselen kolektif bir haykırıdır. İktidarın ve patronların baskısı altında ezilen emekçileriz ve her yıl 1 Mayıs'ta bir araya gelerek insanca çalışma koşulları, eşitlik ve adalet talep ediyoruz. Ancak Türkiye'de bu talepler, polis barikatlarıyla, yasaklarla ve baskıyla karşılanıyor. Grev hakkı fiilen yok edilirken,

sendikalaşan işçiler işten atılıyor, direnenler gözaltına alınıyor. Mahkemeler patronların lehine kararlar alırken, emekçilerin adalet arayışı gaz bombaları ve coplarla bastırılıyor. Bu düzenin adı hukuksuzluktur! Bugün, meydanları yasaklayanlar, iş cinayetlerini aklayanlar, asgari ücreti sefalet sınırına mahkûm edenler, işçilerin öfkesinden korkuyor. İşte tam da bu yüzden 1 Mayıs yalnızca bir anma günü değil, bir direniş çağrısıdır! Savaşlar sus-

kunların değil, ayağa kalkıp hesap soranların mücadelesiyle kazanılır! Bugün Türkiye'de adalet, yalnızca patronların ve iktidarın çıkarlarına hizmet eden bir araç haline getirilmişken, işçi sınıfı ve ezilen halklar kendi adaletini kendi elleriyle kurmak zorundadır. Haklarımızı mahkeme salonlarında değil, sokaklarda, meydanlarda, grevlerde savunacağız! Bu düzeni sandıkta değil, örgütlü mücadeleyle yıkacağız! İşçi sınıfı artık diz çökmeyecek, korkmayacak, geri adım atmayacak. Sömürüyü büyütenlere, halkın emeğini çalanlara, yoksulluğu ve baskıyı dayatanlara karşı yan yana, omuz omuza mücadele etmekten başka bir yol yok. Gelin 1 Mayıs'ta taleplerimizi gür şekilde duyurup, kalabalığımızı ve gücümüzü dosta düşmana gösterelim!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Hürriyet için düzenin aparatlarından kurtulalım

Merhaba yoldaşlar. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Mehmet Şimşek'in orta vadeli programından nasibini alan fabrikalardan biridir Smart Solar fabrikamız. Geçtiğimiz kış çalıştığımız hat sayısının azalması ile birlikte patron da küçülme kararı aldı. Yeni sözleşmemize neredeyse 1 yıl kala birçok arkadaşımızla yollarımızı ayırmak zorunda kaldık. Mehmet Şimşek'in işçi sınıfına saldırı ilanı olan orta vadeli programı devam ediyor. Buna ek olarak ülkemizde ekonomik krizin yanında siyasi kriz de büyüyor. İstibdad rejimi Ekrem İmamoğlu'nu herhangi bir delile dayanmayan iddialar ile tutukladı. İşçilere,

öğrencilere, kadınlara ve kardeş halklarımıza uzun zamandır yapılan hukuksuzluk ve baskılar, birden öğrencilerin yoğun katılımı ile ve ülkenin birçok yerinde kitlesel eylemleri karşısında buldu. Ben bir işçi olarak tabi ki düzen partisinden bir müteahhite kefil olamam. Ancak halk hürriyete susamış gibi sokaklara döküldü. Geldiğimiz nokta ise bizi yine şaşırtmadı. CHP süreci sokakları boşaltmaya istibdad ile pazarlık yapmaya doğru ilerletti. Öğrenciler başta olmak üzere halkın birçok ferdi Özgür Özel'in teslimiyetçi tavrını alanlarda yuhladı. Peki geldiğimiz noktada şaşırdık mı? Tabi ki hayır. CHP de eski 6'lı masa olarak

anılan ama istibdadın sağında solunda dolaşan fırsatçıları da dahil hepsi düzenin birer aparatıdır. Laikmiş değilmiş onlar için fark etmez. Onlar için "kazanan patronlar olsun da adalet de bir gün halledilir". Bu siyaset bizi bırakın Hürriyet'e yaklaştırmayı, memleketi daha fazla bataklığa sürükler. Kaldık biz bize. Gezi, Soma, Tekel direnişleri ve sayamayacağım birçok haklı toplumsal olayda yine biz bize, ezilenler sömürülenler olarak baş başa, omuz omuza mücadele vermiştik. Önümüzde 1 Mayıs var, düzen partilerinden kopmuş, hürriyete susamış işçiler ve onların evlatları öğrenciler olarak bir kez daha haykırılım istibdada karşı sloganlarımızı. Esir aldıkları öğrencilerimiz, yoldaşlarımız, Levent Dölek hocamız için 1 Mayıs alanında olalım. Bize düzen partilerinin aparatları değil bizden aldıkları yoldaşlarımız gerek hürriyet için. Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

Lincoln Electric işçisi grevle kazandı!

Kocaeli TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Birleşik Metal-İş sendikası Gebze 2 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Lincoln Electric (Kaynak Tekniği) işçilerinin 43 gün boyunca kararlılıkla sürdürdükleri grev işçilerin kazanımıyla sonuçlandı.

2023 yılında düşük ücretler ve kötü çalışma koşullarına karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmeye başlayan Lincoln Electric işçileri 2024 yılında yetki itirazı davasının

sonuçlanmasıyla patronu toplu sözleşme masasına oturtmuştu. Fakat patronun sefalet ücretini dayatması sonucunda toplu sözleşme müzakereleri sonuçsuz kalmış ve işçiler 31 Ocak 2025'te greve çıkmışlardı. 43 gün süren grevin sonunda Lincoln Electric patronu geri adım attı ve işçilerin taleplerini kabul etti. Geline aşamada toplu iş sözleşmesi işçilerin onayı ve memnuniyeti ile imzalandı. Lin-

coln Electric işçileri kendilerine reva görülen sefalet dayatmalarını kabul etmediler, örgütlendiler ve kazandılar. Bu zafer, emeğini büyütmek isteyen bütün işçilere yol gösteriyor.

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

1 Mayıs'ta alanlara!

Merhaba yoldaşlar, önümüzde 1 Mayıs var. Bu sene de ülkemizde işçi sınıfının gündemi yine yoksulluk, yine hukukun, anayasal haklarımızın ayaklar altına alınması. Mart ayında halkın ve gençliğin kitlesel eylemlerine şahit olduk. Biz işçiler için mesele ne bir düzen partisi olan CHP, ne de İmamoğlu meselesidir. Anayasal hakkımız olan sendikal örgütlenme hakkımızın açıkça engellendiği bir Türkiye'de, sendikal işçilerin grevlerinin yasaklandığı bir dönemde sessiz kalmamız doğru değildir. Saraçhane'ye sıkışmış, CHP mitingi havasında geçen, Özgür Özel'in ve CHP'li vekillerin kontrol altında tutmak için çaba gösterdiği eylemler, biz işçi sınıfının haklarımız ve özgürlüğümüz için verdiğimiz mücadele için yeterli olamazdı. Fakat 2025 yılının 1 Mayıs'ı bizler için her zamankinden daha anlamlı geçecek. Çünkü bu 1 Mayıs'ı ülkemizde milyonlarca insa-

nın ve gençliğin baskı rejimine karşı tepkisini sokağa taşıdığı bir ortamın ışığında gerçekleştireceğiz. Yüzlerce insan bu eylemler sebebiyle gözaltına alınmış, hiçbir haklı gerekçe ortada yokken Levent Dölek gibi işçi sınıfının dostu devrimciler tutuklanmıştır. Vakit biz işçilerin, işsizlerin, Türkiye'nin emekçi halkının taleplerini en sert, en örgütlü biçimde ortaya koyma vaktidir. Düzen siyaseti kirli ve biz işçilerin kurtuluşu için hiçbir programa sahip değil, buna rağmen birçoğumuz AKP'ye de CHP'ye de içimize sinmeden oy vermiş bulunuyoruz. Ortak noktamız ise, hepimizin yoksul olması, hepimizi içine çekmiş olan ekonomik kriz ve hepimizin haklarından mahrum edilmesidir. Tüm bunlara karşı biz işçiler tek yumruk olmalıyız, işçi sınıfının örgütlü mücadelesini büyütmeliyiz. 1 Mayıs'ta alanlarda buluşalım!

Dilovası Dostel Makina'dan bir işçi

Kürt işçi olmak...

Selam Yoldaşlar, Ben bir Kürt işçiyim. Mezopotamya'nın kadim topraklarından kopup, buraya göç ettim. Kendi topraklarımda ne kimliğimi ne de varlığımı anlamlı bir şekilde sınıflandırmayı başarabildim. Tarım ve sınırlı bir ticaret dışında hiçbir yaşam alanı tanımayan topraklardan geldim. Bugün, bulunduğum ekonomik ve sınıfsal düzlemdeki Kürt işçi hareketi, içimi pek de huzurlu yapmıyor; fakat öyle ya da böyle, geldiğim topraklarda benden çok daha kötü şartlar altında yaşam mücadelesi veren insanlar var. Bu durum, beni bir tür şanslı kılar mı, yoksa Mezopotamya'ya dair verilen desteğin ne denli yetersiz olduğunu mu gözler önüne serer? Aca-ba Kürt işçileri, sadece sınıflanamayan bir kimlik olarak mı var olurlar, yoksa bu hareketin dışına mı itilmişlerdir?

Çalıştığım yerde ne savunduğum partiye ne de kendi kültürel mirasına dair bir şey söyleme özgürlüğüm var. Ne Kürt takımlarının adını anabilir ne de ana dilimi rahatça konuşabilirim. Kendi kimliğimle var olmak, burada sürekli bir engelle karşı karşıya kalmak,

işçiliğimi ve insanlığımı nasıl tanımlayacağımı sorgulamama neden oluyor.

İşte tüm bu çelişkiler, Türkiye'deki Kürtlerin bir işçi sınıfı hareketine nasıl dâhil olabileceğini derinlemesine düşündürüyor. Eğer bir halk, siyasi ya da sınıfsal hareketler tarafından dışlanıyorsa, o halkın lehine bir zaferin kazanılması mümkün olabilir mi? Asıl güç, halkların ayrıştırılmasında, birbirinden koparılmasında gizlidir. Enflasyon yükseldikçe, sınır ötesi operasyonlar çoğaldıkça, canlar bir bir toprağa düşerken, yıllardır süregelen politika aynı kalır. Bu bir döngüdür, halklar ise sürekli bir oyunun figüranıdır.

Türk, Kürt, Alevi, Sünni, Ermeni... Hiçbir işçi hareketi, bu kimlikler ve bu halklar bir araya gelmedikçe zafer kazanamaz. Zafer, ancak birleşmiş halkların gücünde saklıdır. Biz bir olmadıkça, gerçek bir eşitlikten, özgürlükten ve insan onurundan söz edilemez. Birlikte var olmanın, birlikte direniş göstermenin yollarını bulmadığımız sürece, muasır medeniyetler seviyesine, insanca bir yaşamın haklarına asla sahip olamayız.

HT Solar fabrikasından bir işçi

HT Solar işçisi Levent Dölek'i iyi tanır!

Serbest piyasanın kâr odaklı acımasız kaderine yenik düşen fabrikamız belki de son aylarını yaşıyor. Fabrikanın içinde bir avuç insan, geleceğimiz belirsiz bir şekilde çalışıyoruz ancak sahip olduğumuz tek gücümüz ve güvencemiz sendikal örgütlülüğümüz. HT Solar'daki örgütlülüğümüz 8 yıl önceye, 2017 yılına dayanıyor. Çin sermayesine ait olan bu fabrikada bundan tam 8 yıl önceye kadar işçiler keyfi bir şekilde sefalet ücretleriyle sömürülüyor, örgütsüzlüğün verdiği güçsüzlük işçilerin insanlık dışı çalışma koşullarına ve kötü muameleye maruz kalmasına sebep oluyordu.

Sonra HT Solar işçisi kaderini eline almaya karar verdi. Planlı, programlı ve disiplinli bir örgüt-

lenme sürecine girdi. Bu örgütlenme tamamen kendiliğinden olmadı. Arkasında işçi sınıfının nihai kurtuluşu uğruna hayatını devrimci mücadeleye adanmış işçi sınıfının militanları vardı. Azimle ve kararlılıkla işçiler birer birer sendikasına üye oldu ve işgal günü gelip çatığında Tuzla Serbest Bölge 3 günlük bir sınıf muharebesine sahne oldu. Fabrikanın kapısında devrimci militanlar nöbet tuttu. Çin sermayesinin Türk Metal ile içerideki örgütlülüğü kırma girişimlerini önlemek, içeride kahramanca mücadele eden işçilere yemek ve su yardımında bulunmak ve dışarıdaki dayanışmayı yüksek tutmak uğruna kavgaya hazır bir şekilde 3 gece bekledi bu militanlar.

İşte o militanlardan biri, üniversitesinde memleket ve hürriyet sevdası için sınıflara sığmayan öğrencilerini desteklediği ve dayanışma gösterdiği için tutuklu bulunan Levent Dölek'ti. İşçi sınıfının ekmek ve hürriyet kavgası neredeyse Levent Dölek oradaydı. HT Solar'da iz bıraktığı kadar birçok işgal, grev ve direniş mücadelesinde aynı izleri bırakmıştır. Levent Dölek sınıfının militanı, işçi sınıfının askeri. Bugünlerde istibdadın hapisanelerinde verdiği sınıf kavgasının bedelini büyük bir gururla ödüyor. Elbet özgür kalacak ve sınıf mücadelesine katkısı kaldığı yerden devam edecek. Levent Dölek başta olmak üzere tüm hürriyet sevdalılarına özgürlük!

Bursa OYAK Renault'da bir işçi

Türk Metal sendikasına güvenilmemesi gerektiğini bir kez daha anlamış olduk!

Türk Metal sendikasının Emek Şube kurultayı tamamlandı. Büyük çoğunluğun, mevcut sendikal yönetiminden memnun olmamasına rağmen, örgütsüzlük ve dağınıklık nedeniyle istediğimiz yönetimi belirleyemedik. Delege seçimlerinde çoğunluğu alan muhalefet bir araya gelip ortak bir irade oluşturamadı. Türk Metal sendika yönetimi geçmiş şube yönetimi zamanında baş temsilcilik yapan Zafer Bozok'u şube başkanı olarak atama yaptı. Oysa ki 2015'te verdiğimiz mücadelede Türk Metal sendikası merkez yönetiminden, şube başkanı ve yönetimini seçim ile seçilmesini talep etmiştik. 2015'te kendi şube yönetimimizi seçme hakkını kazandığımız hâlde Türk Metal sendikası yönetimi yine kendi bildiğini okudu. Renault işçisinin iradesini yok saydı. Türk metal sendikasına güven olmayacağını bir kez daha görmüş olduk.

Türk Metal Bursa Emek Şubesi 3. Olağan Genel Kuruluna Renault genel müdürünün davet edilmesi

ve önceki şube yönetimine teşekkür edip helâllik istemesi Türk Metal sendikasının ve Renault yönetiminin iş birliği içinde olduğunu ortaya koyuyor. Renault işçilerinin büyük çoğunluğu hem Türk Metal merkezinin hem de şube yönetiminin sürdürdüğü sendikal anlayıştan memnun değil. Renault işçileri ortaya çıkan büyük tepkiye ve delege çoğunluğuna rağmen istedikleri şube yönetimini belirleyemedi çünkü; Renault ve Türk Metal yönetimi "demokrasi" oyunu oynayarak işçilerin tepkisinin örgütlü bir güce dönüşmesinin önüne geçti. Delege seçimleri sırasında ne adaylara ne de işçilere müdahale edilmedi.

Son güne kadar işçilerin sanki delege seçilen isimlerin yönetimi belirleyebileceğini düşünmesine zemin hazırladı. Ancak diğer yandan fabrikanın üst düzey yöneticileri fabrika içerisinde belirlediği aktörler üzerinden sürekli olarak "Zafer Bozok" ismini ve "Şubeyi genel merkez belirleyecek" şöyle-

mini yaygınlaştırdı. Son noktaya geldiğimizde çoğunluk olmasına rağmen dağınık muhalif işçiler ve karşısında birleşmiş sendikal bürokrasi ile fabrika yönetimi vardı. Türk Metal Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Mesut Erdem'in Bursa'ya gelerek açıktan söylediği isim "Zafer Bozok" oldu. Nitekim tam bu noktada bir türlü bir araya gelip yol haritası çizilemedi. Muhallif listenin delegeleri çoğunluk olmasına rağmen iktidar olma perspektifinden yoksun oldukları için genel merkezin belirlediği isimle yol açmak zorunda kaldılar.

Fabrikanın çoğunluğu sendika yönetimini beğenmediği halde tepkinin söylemde kalması, eyleme geçilememesinin sebebi kendi gücüne güvenmemek, birliğine güvenmemek ise 2015'te nasıl mücadele ettiğimizi, neler yapabileceğimizi ve neleri değiştirebileceğimizi hatırlamamız, kendimize güvenip harekete geçmemiz gerekiyor.

Mercan Makina'da sendika düşmanlığına karşı 35 işçi direnişte!

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Mercan Makina fabrikasında, işçilerin Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmesi üzerine patronun gerçekleştirdiği işten atma saldırılarına karşı başlayan direniş devam ediyor.

Yaklaşık 90 işçinin çalıştığı fabrikada, neredeyse tüm işçilerin hızlıca sendikalaşmasıyla 13 Mart'ta Birleşik Metal-İş sendikası Çalışma Bakanlığına yetki başvurusunda bulunmuştu. 19 Mart'ta yetki belgesi patron tarafına ulaştıncaya da 7 öncü işçi işten çıkarıldı. Bunun üzerine işten atılan işçiler 20 Mart itibarıyla fabrika önüne çadır kurarak direnişe başladı. Aynı zamanda fabrika içerisindeki sendika üyesi işçiler üretimi durdurarak dışarıdaki arkadaşlarına

sahip çıktı.

İşten atılan işçilerin işe iadesi ve sendika yetkisinin patron tarafından tanınması için işçilerin iş bırakmasına patron tarafı, işçileri 28 Mart Cuma gününe kadar zorunlu izne çıkararak yanıt verdi. Cuma günü ise 28 işçiyi daha Kod-46 ile işten attı, 14 işçiyi de tazminatını vererek işten çıkardı. Bu süreç sonucunda toplam 49 işçi işten çıkarılmış oldu.

Hidrolik ve yakıt tankları üreten Mercan Makina büyük çoğunlukla ihracat için üretim yapıyor. Dövizle ihracat yapıp işçisine Türk lirası ile ödeme yapan Mercan patronu, işçilerin insanca yaşanabilecek

ücret ve daha iyi çalışma koşulları için sendikalaşması üzerine büyük bir sendika düşmanlığı örneği sergiliyor. Buna karşın işten atılan 35 işçi, fabrika önündeki direnişini sürdürüyor ve tüm sınıf dostlarının dayanışmasını bekliyor. Devrimci İşçi Partisi olarak direnişteki işçilerin yanındayız. Mercan Makina'ya sendika girecek!

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

İşçi sınıfının güvencesi örgütlülüğüdür!

2025 yılına girdiğimizde ekonominin daha da kötüye gitmesiyle birlikte binlerce işçi arkadaşımız işsiz kaldı. Tofaş'ta 2024 Aralık ayında 1000'e yakın işçi çıkarıldı. Aralarında sözleşmeli olan da var EYT'li olan da var. Yıllarca emek veriyorsun aileden, sağlığından taviz veriyorsun ve bir gece bir mesaj ile işine son veriliyor. Türk Metal sendikasına işçi arkadaşlarımız neden çıkartıldı diye sorduğumuzda, ekonomik nedenlerden dolayı deyip geçiştiriyorlar. İşçinin hakkını araması gerekirken tam tersi patronele yana oluyolar. Ekonomi böyle devam ettiği sürece işten çıkartmalar devam edecek gibi görünüyor.

FIAT hisselerini devralan Stel-

antis grubu, Tofaş'ı taşeron olarak kullanmaya başladı. Yeni model yerine piyasada olan ve Avrupa'da da imalatı süren projeleri Tofaş'a veriyor. Neredeyse iki yıldan beri ayda iki veya üç hafta çalışıyoruz. Fabrika çalışanların yarısı ikinci bir işte, günlük çalışmaya gidiyor. Hayat pahalılığı, artan enflasyonla birlikte geçinmek imkânsız hâle geldi.

Ekonominin bu kadar kötü olmasının nedeni, bu ülkede artık adaletin kalmamış olması! Adalet bitince, her şey bitiyor. Ekonomi de bitiyor eğitim de sağlık da tarım da ve en önemlisi özgürlüğümüz de bitiyor. Bu adaleti yerine getirecek, herkese eşit şartlar sunacak tek bir sınıf varsa o da işçi sınıfıdır. Kendi gücümüzün farkına varalım!

İzmir'den metal işçisi bir kadın

İşçiye ve işçi dostlarının ekmeğine, haklarına kalkan elleri kırmak boynumuzun borcudur!

Merhaba dostlar. İzmir Kemalpaşa'dan selamlar. Sizlere daha önce bu sayfalara yazarak fabrikamızdaki gelişmelerden, yaşadığımız sorunlardan bahsetmiştim. Gönül ister ki sorunlarımızın bittiğini, şartlarımızın iyileştiğini yazalım ama ne yazık ki böyle olmadı. Şubat ayında ilk zamlı maaşımızı aldıktan sonra yapılan zammın hesabı işçilerden sorulmaya başlandı. %30 ve %50 oranları arasında değişen zam yapıldı. Fakat fabrikada öyle bir muamele var ki sanki çalışmadan ceplerimize %150, %200 zam koymuşlar gibi. İnanılmaz bir mesai baskısı, gittikçe kötüleşen yemekler, üretim baskısı... Bir de işin davranış boyutu var ki en kötüsü de o. Sergiledikleri tavırlar köle sahibinin kölesine gösterdiği davranıştan beter! Farkımız sadece sırtımızın kırbaçlanmaması. Aldığımız ücretin yanı sıra gördüğümüz bu kötü muamele iyice canımızı sıkmaya başladı. Hiçbir durumda muhatap alınmamamız, "yaptık oldu" tarzı davranışlar bizim için onur, gurur meselesi hâline gelmeye başladı. Evet, ücret sorunu işçi sınıfının genelini olduğu gibi bizim de sorunumuz. Fakat onur kırıcı, insanlık dışı davranış ve muameleler

sabırımızı taşımaya çok yaklaştı. Fabrikamızda çalışırken ekmeğimizi büyütme için, daha iyi koşullarda çalışmak için sendikal mücadeleye başlamayı düşünüyoruz. Ama şunu biliyoruz ki bizim sendikaya en çok insan yerine konulmak, insanca davranış görülebilmek, karşımızda bir muhatap bulmak için ihtiyacımız var. Diğer fabrikalarda da durumların farklı olmadığını biliyorum. Bize reva görülen bu muamele kişisel değil, o yüzden cevabımız da şahsi olmamalı. Bugün sendika mücadelesi içindeki işçi kardeşlerimize yöneltilen işten atma, tehdit hatta Levent Dölek yoldaşımızda gördüğümüz tutuklama saldırılarını görüyorsak, bunlara cevap verecek cüreti ve gücü de kendimizde görebilmeliyiz. Bizim gücümüz sermayeden değil, birliğimizden, üretimle yarattığımız ve dünyayı ellerimizle kurduğumuz gücümüzden geliyor. Bu güçle işçiye ve işçinin dostlarına yapılan saldırıları püskürtmesini de bilmeliyiz. Bizi ve tüm haklarımızı ayakları altına alıp çiğnemek isteyen bu düzene karşı mücadele etmek, bizim için artık hem onur hem de hayat memmat meselesi olmuştur.

Temel Conta işçileri grevlerini kararlılıkla sürdürüyor

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Temel Conta fabrikasında işçiler, Petrol-İş sendikasında örgütlenmiş, patronun sendikayı tanımayıp toplu iş sözleşmesi masasına oturmaması üzerine 10 Aralık'ta greve çıkmışlardı. Dört aydır fabrika önünde yağmur çamur demeden grevi kararlılıkla sürdüren işçiler yeni yılı olduğu gibi Ramazan Bayramı'nı da grev

çadırında karşıladı.

Grevin ilk gününden bu yana kararlılıklarından bir adım geri atmayan işçiler, anayasal hakları olan "sendikalı olma" hakları tanınmıyacağına ve taleplerinin karşılandığı bir toplu sözleşme imzalanıncaya kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini dile getiriyor. Yaşasın Temel Conta işçilerinin iş, aş ve hürriyet mücadelesi!

Ertuğrul Oruç

Patronların ve hükümetin ortak geleceğini, emekçilerin mücadelesiyle bozalım

Özel Hastaneler ve Sağlık Kuruluşları Derneği (OHSAD) 9-13 Nisan'da "Sağlıkta Ortak Gelecek" temalı bir kurultay düzenliyor. Özel sağlık sermayesinin temsilcisi OHSAD'ın, sağlığı daha fazla özelleştirmek, sağlıktan daha fazla para kazanmak için organizasyon düzenlemesi sınıfsal çıkarlarına uygun bir hamle. Ancak bu organizasyona, sağlık alanı ilgili bakanların ve bürokratların geniş bir kadro ile konuşmacı olarak katılacak olması daha başka anlamlar ve mesajlar taşıyor.

Kurultaya Sağlık Bakanı ve Bakan Yardımcısı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, her iki bakanlığın önemli müdürlüklerine bağlı bürokratlar, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) Başkan Yardımcısı, vakıf ve kamu üniversitelerinden öğretim üyeleri konuşmacı olarak katılacakmış. Sağlık sistemine dair her türlü kararı almaya yetkili bu bürokratların özel sağlık sermayesinin kurultayına adeta çıkarma yapmasını sağlıktaki geleceğimizi özel sermayeye emanet edeceklerinin bir göstergesi olarak yorumlamak gerekiyor.

Sağlığın özelleştirilmesi, yani sağlığın parayla alınır satılır bir meta (mal) haline getirilmesi sağlık hizmetlerine ulaşımın önünde engel teşkil eder. Oysa sağlık sistemi ayrıcalıklı bir azınlığa değil toplumun tamamına hizmet etmelidir. Bunun ön koşulu, sağlık hizmetlerinin ücretsiz olarak sunulmasıdır. Özelleştirme aynı zamanda kamu sağlık hizmetlerinin içini oyan bir karaktere sahiptir. Kamuda sunulan hizmetlerin, doktorlardan ve sağlık emekçilerinden bağımsız olarak, niteliksizleştirilmesini veya kapasitenin daraltılmasını beraberinde getirir.

Bir ülkenin sağlık sistemi yalnızca insanların sağlığını kaybettiğinde yani hasta olduklarında tekrar sağlıklarına kavuşması için organize edilmemelidir. Esas olan, sağlıklı insanların sağlığını korumak, hastalanmasını engellemektir. Ancak sağlığı koruyucu hizmetler, tedavi edici poliklinik ve ameliyat hizmetlerine göre daha az "kârlı" hizmetlerdir. Özel sağlık sermayesi kâr için hizmet üretir; onun nezdinde hastalar birer müşteridir. Hasta (müşteri) yoksa, para da olmaz. Dolayısıyla sağlıkta özelleştirme, koruyucu sağlık hizmetlerini geri plana atar, daha pahalı olan ve daha çok kâr getiren tedavi edici sağlık hizmetlerini ön plana çıkarır.

Şimdiye kadar anlattıklarımız işin halkın sağlığına olumsuz olarak yansıyan kısmıydı. Bir de özelleştirmenin sağlık emekçilerinin çalışma koşullarına ve özlük haklarına olumsuz etkileri var. Ülkemizde sağlıkta özelleştirmenin ve piyasalaştırmanın önünü en cesurca açan hamle 2003 yılında AKP tarafından başlatılan "Sağlıkta Dönüşüm Programı- SDP" oldu. SDP'nin sağlık sisteminde ilk icraatlarından biri sağlıkta taşeronlaştırmayı getirmek ve yaygınlaştırmaktı. Beraberinde sağlık emekçilerini güvencesizleştirilen, kendi arasında bölüp parçalayan çok farklı politikaları hayata geçirdi. Bu sayede AKP iktidarı, sağlık emekçilerinin üretimden gelen gücünü kullanarak SDP'yi rafa kaldırmasına mâni olabildi.

Bugün geldiğimiz noktada nitelikli sağlık hizmetine kamuda ulaşmak oldukça zorlaşmış durumda. Deneyimli hocaların ve sağlık emekçilerinin özel sağlık sektörüne kayması veya emekli olması, SGK'nın kamu hastanelerine uyguladığı mali kısıntılar, nitelikli yoğun bakım ve servis yataklarının çoğunluğunun özelde olması gibi sebeplerden ötürü kamuda sunulan sağlık hizmetinin niteliği düşmüş, özel hastanelerin önü açılmıştır.

Geçen sene hastanelerde doktorlara toplam başvuru sayısı 1 milyara ulaştı. Yoğun başvuru nedeniyle muayene sırası bulunmaz hale gelmiş, muayene süreleri ortalama 5 dakikaya inmiş durumda. Ayrıca kamu hastanelerine başvuran hastalardan muayene ve ilaçlar için katkı/katılım payı adı altında yüksek paralar talep ediliyor. Sorunların çözümünün anahtarı konumundaki aile hekimlikleri ise bakanlığın izlediği bilinçli politikalar nedeniyle polikliniğe sıkışmış ve koruyucu sağlık hizmetlerini güçlüklerle sunar durumda.

Sağlığın içine düşürüldüğü bu halin sorumlusu hükümettir. Hükümet, bu sonuçları öngörmemiş değildir, bugün için görmüyor da değildir. Her şeyin farkındadır. OHSAD'ın kurultayına konuşmacı olarak katılacak olan hükümetin bakanları ve bürokratları yalnızca davet edildikleri için orada olmayacaklar. Sağlıkta özelleştirmeyi bilinçli olarak destekledikleri için orada olacaklar.

Peki, sağlıkta özelleştirmeye karşı olan bizler ne yapmalıyız? Patronlara ve patron destekçisi hükümete karşı örgütlü şekilde mücadele etmezsek işimiz zor görünüyor. Kamuda sendikalaşma hakkımız olsa da ne yazık ki grev hakkımız yok. Her toplu sözleşme döneminde oynanan tiyatroyu izliyoruz ancak üretimden gelen gücümüzü kullanamamış oluyoruz. Kamuda grev hakkımızı kazanmak için orta-uzun vadeli bir yol haritası çıkarmamız gerekiyor. Özel sağlık alanında ise fiili bir sendikalaşma yasağı var. Çalışma koşulları çok kötü olmasına karşın Toplu İş Sözleşmeli sendikalı özel hastane sayısı bir elin parmağını geçmiyor. Mutlaka şeytanın bacağına kırmalı, başarılı bir örnekler yaratmalıyız.

Başarmak için öncelikli amaç edinmek, buna göre hazırlık yapmak gerekiyor. Sağlıkta özelleştirmeye karşı; sağlığın ücretsiz, eşit, ulaşılabilir, nitelikli, devlet eliyle sunulması gerektiğini savunan her sendika ve meslek örgütü daha fazla örgütlenmek için elinden gelen çabayı sarf etmeli; konfederasyon ayrımı gözetmeden, ayrı gayrı demeden, benzer amaçlar doğrultusunda güçlerimizi birleştirmeliyiz.

İŞÇİ SENDİKA

Bursa Eker Süt direnişinden Rujdi Dursun

Eker Süt fabrikasına sendika girene kadar mücadele edeceğiz!

Dostlar Merhaba. Ben Rujdi Dursun, sizlere Eker Süt direniş çadırından yazıyorum. Bildiğiniz üzere 6 ayı aşkın bir süre önce sendikal faaliyet yürüttüğümüzden dolayı Eker Süt yönetimi bizi işten çıkardı. İşten çıktığımız günden itibaren Eker Süt fabrikası önünde direnişe devam ediyoruz. İki arkadaşımızı daha işten çıkardılar. Gece, gündüz demeden çalışıp yıllarımızı verdiğimiz fabrikadan sendikalı olmak istediğimiz için işten atıldık.

Sendikalı olmak ve hakkımızı aramak en doğal hakkımızdır. Hakkımızı alana kadar, fabrikaya sendika girene kadar mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz. Asla geri adım atmayacağız.

Her daim bizleri yalnız bırakmayan sınıf dostlarına çok teşekkür ederim. Aynı zamanda Tekgıda-İş sendikası yönetimine bizlere verdikleri maddi ve manevi desteklerinden dolayı çok teşekkür ede-

riz. Sendikalaşmamızın başından bu yana bizimle beraber olan, bize yol gösteren Tekgıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya'ya sonsuz teşekkür ederiz.

Polonez direnişçisi Nuh Kaya

Ne mutlu emeğin gücü, ne mutlu yiğit emekçiler!

Uzun bir yola çıkmıştık, kimse kimseyi tanııyordu. İşçi direnişi, diğer adıyla örgütlü çalışma isteği, bu ve buna benzer eylemde hayatta bulunmamış 146 cengaverin kadınlı erkekli hak mücadelesiydi bizim feryadımız. Emperyalist ve faşist düze-

ne karşı, acıların ve emek hırsızlığının karşısında dik durmanın adı olmak istedik. Amaç buydu, devletin tüm kademelerine ve iş verene karşı verdiğimiz bir mücadeleydi. Onurlu, gururlu 146 arkadaşımın ve emeğin çılgınlığıydı. Polonez işçileri olarak gözümlerine alınmak, ters kelepçe yemek, darp edilmek bunlar artık bize sıradan şeyler gibi geliyordu. Bizim bu feryadımız işçi sınıfının ve emeğin feryadıydı. Daha önceden tanımadığımız ve tanıştıkça bize moral veren etnik kimliğimizi sorgulamayan DİP'li yoldaşları tanıştık, Levent

hocayı tanıdık ve her şeyden önemlisi emeğin değerini ve ne denli kutsal olduğunu anladık. İyi ki bu yola çıkmışız ve iyi ki bu güzel, iyi niyetli insanları tanımışız. 1 Mayıs'ta, inşallah Levent hocanın tutukluluk hali bittiğinde, 1 Mayıs'ı coşkuyla kutlamak bize bir o kadar güç ve kudret verecek. Levent hocaya hasretle, özlemle selam ediyor, bu yolda yalnız olmadığımı gönül rahatlığıyla söylüyorum. Ve hep destekçisi olarak ben, şahsım adıma söz veriyorum; ne mutlu emeğin gücü, ne mutlu yiğit emekçiler! 1 Mayıs İşçi Bayramınız kutlu olsun. Saygılarımla...

İzmir'de tütün grevleri devam ediyor

İzmir'de Tekgıda-İş sendikasında örgütlü Sunel Ticaret, OTP ve TTL fabrikalarında grev tüm kararlılığı ile devam ediyor.

Patronlar bu üç fabrikada, ağırlıklı olarak mevsimlik işçilerin bulunması ve üç fabrikanın da birkaç gün arayla, art arda greve çıkacak olması sebebiyle birliğin sağlanamayacağını düşünerek işçileri sefalet ücretlerine mahkûm etmek istedi. Ancak üç fabrikada da işçiler tam katılım ile greve çıkarak patronlara ilk uyarıyı yaptı.

Fabrikaların patronları bir işveren sendikasına üye olmamasına rağmen beraber hareket ettikleri,

işçileri sefalet ücretlerine ve sendikasıza mahkûm etmek istedikleri işçiler tarafından biliniyor. Patronların birlikte hareketine karşı işçiler de birlikte eylem yapmaya karar verdi. 18 Mart'ta üç fabrikanın işçileri, fabrikaların ürün tedarik ettikleri dünya tekelleri JTL ve Philip Morris fabrikaları önünde uyarı eylemi yaptı.

Üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıkan ve zafere ulaşınca kadar mücadelelerinde kararlı olan Sunel, OTP ve TTL fabrikalarındaki tütün iş-

çilerinin grevinin kazanımı tüm işçilerin kazanımı olacaktır. Patronların sefalet ücreti dayatmalarına karşı tütün işçilerinin iş, aş ve hürriyet taleplerine sahip çıkalım.

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi sağlık emekçilerinin açtığı yoldan ilerlemeliyiz

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileri asgari ücret düzeyinde ücretler ve kötü çalışma koşullarına dur demek için Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş sendikasında Ağustos 2024'te örgütlenmeye başlamıştı. Özel hastane patronu, sendikal örgütlenmeyi bitirmek için öncü işçileri "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atmıştı. Atılan işçiler sendika aracılığıyla hukuki mücadele başlatmışlardı. İş Mahkemelerinde 29 Ocak'ta ve 21 Mart'ta farklı işçiler için verilen kararlarda işe iade kararları çıktı, kıdem ve ihbar tazminatlarının ve işçilerin boşta geçen aylarının üç-

retlerinin ödenmesinin yanında 12 ücret tutarında sendikal tazminata hükmedildi. Özel hastane patronunun sendika düşmanlığı mahkemece de tescil edilmiş oldu. Bu karar, çok önemli bir kazanımdır.

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi sağlık emekçileri sendikalaşıp mücadele edenin yenilmeyeceğini gösterdi. Toplu iş sözleşmeli sendikalaşmanın neredeyse olmadığı özel hastanelerde sonu başarıya ulaşacak benzeri sendikalaşma deneyimlerini yaratmak için Sağlık-İş, Dev Sağlık-İş ve hatta Öz-

Sağlık-İş eylemde birlik yapmalı ve vakit geçirmeden örgütlenme kampanyası başlatmalıdır. Buna meslek örgütleri de destek vermelidir. Bir başarılı sendikalaşma örneği yaratılabilirse gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

Onurlu bir barış mı ikinci cumhuriyetçi proje mi?

Devlet Bahçeli tarafından başlatılan, Erdoğan'ın temkinli bir destek verdiği ve Öcalan'ın çağrısıyla "tarihi fırsat" olarak sunulan süreç, Erdoğan'ın silah bırakma konusunda "Sınırsız vakte ve tahammüle sahip değiliz" açıklaması ve yine Bahçeli'nin "Bizim tasavvur ve teklifimiz 4 Mayıs 2025 Pazar günü Muş'un Malazgirt ilçesinde DEM Partili belediye başkanının destek, katkı ve yardımıyla PKK'nın kongresini toplayarak fesih tartışmalarına son noktayı koymas ve bu işi bitirmesidir" çıkışıyla devam ediyor. Elbette Bahçeli'nin 20 Mart'taki "Malazgirt" teklifinin ortaya çıkış sebebi ve zamanı önemlidir. Her ne kadar Öcalan'ın mektubunu "harfi harfine" desteklese de Kandil'in bizzat hareketin liderinin fesih amacıyla bir kongre toplaması gerektiğini açıklaması, çok çeşitli biçimlerde yorumlanabilecek bir çıkıştı, en azından örgütün kendini feshetme sürecinde karşı taraftan beklediği hamlelerin bir ifadesiydi. Bu gelişmeler ışığında ve 19 Mart'ta fitili ateşlenen kitlesel eylemlerin hemen ardından yapılan "Malazgirt" çıkışı, sürecin sekteye uğrama kaygısına karşı bir hamle olarak görülebilir.

İttifak mı ihtilaf mı?

İstibdad rejiminin Sünni İslam kardeşliği temelinde ortaya koyduğu "Türk-Kürt ittifakı"nı, Türkiye burjuvazisinin yayılmacı emellerini ifade eden Özal mirası "İkinci Cumhuriyet" projesinin bir parçası olarak hayata geçirmeye çalışması ve 12 Eylül darbecilerinden aldığı ilhamla Erdoğan'ın en büyük rakibini zamanı manidar bir siyasi operasyonla tutuklatması birbirinden ayrı düşünülemez. Emperyalizmin, Siyonizmin büyük katkısıyla Ortadoğu'yu (Batı Asya'yı) hallaç pamuğu gibi attığı bir süreci fırsat olarak gören sömürgeci burjuvazinin yayılmacı emellerinin memle-

kete barış da demokrasi de getirmeyeceği bir gerçek. Dış politikada izlenen bu kırılma ve risklerle dolu süreç, istibdadın içerideki rakiplerini alabildiğine keyfi ve baskıcı yöntemlerle bastırmasını gerektiriyor.

İstibdadın tüm bu planlarıyla uyumlu bir şekilde CHP-DEM işbirliğini ifade eden "kent uzlaşısı" hattını terörle yaftalayarak, karşısında birikebilecek bir muhalefet hattının önüne set çekmek ve Kürt halkını İmamoğlu vesilesiyle sokaklara dökülen kitlelerden ayıştırmak için yaptığı hamleler göz önündedir. Saldırıya uğrayan düzen muhalefetinin milliyetçi hattından gelen ayırıştırıcı söylemlerin istibdadın bu planını kolaylaştırdığı ise gözden kaçmamalıdır. Mansur Yavaş'ın Newroz kutlamalarına yönelik ırkçı serzenişleri Kürt halkında büyük bir tepki ve öfkeye yol açmıştır. Dört günlük gösteri ve protesto yasaklarından Newroz kutlamalarının muaf tutulması, sosyal medyada Selahattin Demirtaş'ın salınacağına dair ortaya atılan spekülasyon paylaşımları, DEM Parti Eş Başkanı Tuncer Bakırhan'ın Newroz'da vurguladığı "Üçüncü yol" açıklamasının dolaşıma sokulması ve yine Tuncer Bakırhan'ın Medya Haber'e verdiği "Biz CHP'nin eylemci kitlesi değiliz" demecinin Devlet Bahçeli tarafından tebrik edilmesi, aralarındaki farklara rağmen istibdadın kendi politik yönelişinden ve Kürt hareketinden beklentilerinden bağımsız

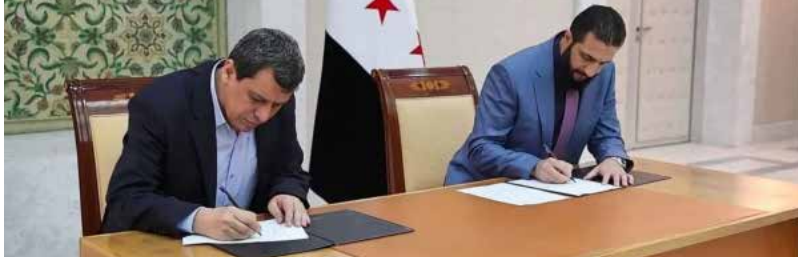
çizgideki ENKS'nin SDG ile başlattığı işbirliği görüşmeleri, tekfir-cilerle dolu HTŞ ordusuna SDG'nin entegrasyonu ve Arap çoğunluğa sahip kentlerdeki petrol bölgeleri üzerinden yürütülen pazarlıklar Suriye halklarının kurtuluşunu da barışını da içermemektedir. Alevilerin ve Dürzilerin katlini vacip gören bir anlayışa ne kadar takım elbise ve kravat giydirilse de gerçekler Lazkiye sokaklarında akan Alevi kanıyla gün yüzüne çıkmaktadır. Emperyalizm ve Siyonizmle işbirliği için can atan ve meşru görülmemesi gereken bu sahte hükümet, Kürt ve Arap halklarının barışını hedefleyen herhangi bir sürecin muhatabı değil olsa olsa katliamcısı olur. Irk, din ve mezhep ayrışmalarıyla gerçekleştirilmek istenen Kürt-Türk ve Kürt-Arap ittifakları Batı Asya topraklarına barışı değil kardeş halkları birbirine kırdıran savaşları getirir. Bu ittifaklar kimlerle beraber ve kimlere karşı yapıyor sorularının cevapları gizli diplomasi ile yürütülen süreçlerle Batı Asya halklarından saklanmaktadır. Bu ittifakın muhatabı olan halklardan yarın öbür gün emperyalizmin İran'a ve Batı Asya'nın mazlum halklarına yönelik vereceği savaşlarda asker olması istenecektir. Böylesi bir ittifak anlayışına ancak emperyalistler ve İsrail elini ovuşturur!

Sürecin siyasi aktörlerinin iddia ettiklerinin aksine bugün Kürt halkına adeta dayatılan ve arkasında İkinci Cumhuriyetçi emellerin yattığı bu süreç, Kürt halkının ifade özgürlüğünü, kendini siyasi alanda

özgürce ifade edebilmesini ve dillerden düşürülmeyen onurlu bir barışı vadetmemektedir. Tam tersine istibdadın yeni anayasada güvence altına alacağını iddia ettiği tüm bu vaatler süreç boyunca rehin alınmış vaziyettir. Kayyım politikalarının dur durak bilmemesi, DEM'li siyasetçiler AKP ve MHP kapılarını "yüreği elinde barış için" gezerken aynı partinin başka siyasetçilerinin ve vekillerinin hapisanelerde tutulması, CHP ile yürütülen "kent uzlaşısı" çizgisine yapılan saldırılar ve bu doğrultuda istibdadın her an "teröre destek" kartını kullanma gayreti Kürtlerin çözüm için oturtulduğu masanın orta yerinde duran sopalardır. Emperyalizmin himayesinde, Siyonizmin gölgesinde, istibdadın kontrolünde ve düzen muhalefetinin desteğiyle yürütülecek hiçbir süreç ezilen halklara ve emekçi halka çözüm getirmeyecek.

Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

Bu topraklarda Türklerin, Kürtlerin ve Arapların onurlu bir barışı inşa etmesi ancak emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisiyle mümkündür. Sömürgeci tahakkümden uzak, halkların eşit ve özgür yaşayabildiği bir gelecek halkları birbirine kırdıracak ırk, din ve mezhep temelli emperyalist "ittifak"larla değil; bütün halkların emperyalizme ve Siyonizme karşı birleşeceği bir ittifakla mümkündür. Emperyalizmin himayesindeki sahte çözümlere karşı partimizin "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!" şiarı hiç olmadı kadar yakıcı bir öneme sahiptir. İsrail Siyonizminden medet ummak şöyle dursun, sadece Filistin halkının değil bütün Batı Asya halklarının can güvenliği için bu katliamcı barbarlığa karşı amasız ve fakatsız bir mücadele verilmelidir. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği ilkesiyle verilecek her mücadele, kurtuluşa giden yolda tarihi fırsatlar sunacaktır!

İsrail ve ABD mevzi kazanıyor, Siyonizme ve emperyalizme nefes aldirmayalım!

Batı Asya (Orta Doğu) son dönemde birçok gelişmeye sahne oldu. Arkasına Trump'ı alan Siyonist saldırganlık her geçen gün artıyor. Suriye'de yaşanan gelişmelerin ardından İran ve Hizbullah'ın da güç kaybetmesi ile birlikte Filistin halkı Siyonistlerin saldırıları karşısında daha da savunmasız hale geliyor. Aslında işler başta iyi gidiyordu. İsrail askerî ve siyasi hedeflerine ulaşmadan Gazze'ye yönelik saldırısını bir ateşkes ile durdurmak zorunda kalmış, Yemen'in saldırıları karşısında çaresizlik yaşamış ve uluslararası mahkemelerde açılan davalarla sıkışmıştı. Ardından yaşanan gelişmeler bu iyiye gidişi kötüye çevirdi. Lübnan'da Direniş Ekseni güçlerinin saldırılarını durduran bir ateşkes, Suriye'de tekfirçilerin İsrail'in lehine zaferi ve İran destekli güçlerin ülkeden kovulması İsrail'in elini güçlendirdi. Şimdi

de ABD, Yemen'i bombalıyor, İran'a yeni ultimatomlar veriyor ve Gazze'ye yönelik etnik arındırma planlarından geri adım atmıyor. İsrail ise 18 Mart'ta Gazze'de, 28 Mart'ta da Lübnan'da ateşkes anlaşmalarını bozdu ve katliamlarına kaldığı yerden devam ediyor. Tüm bunlar olurken, bir sene öncesine kıyasla dünyadan çok daha az karış ses yükseliyor.

Gazze'deki Siyonist saldırılar beklenmediği kadar güçlü bir geri dönüş yaptı. Netzarim adı verilen ve Gazze'yi kabaca ikiye ayıran koridor tekrar Siyonistlerce ele geçirildi. Bu sayede İsrail'in kolaylıkla yeniden kara hareketine başlaması olanaklı hale geldi. Bu arada yeni hava saldırıları başladı. İlk gün katledilen Filistinlilerin sayısı 500 dolayındaydı. Sivil-asker ayırt etmeyen bu saldırılarda Siyonistlerin öncelikli olarak Hamas'ın sivil görevlilerini hedef aldığı anlaşıldı.

Amacın, örgütün Gazze'deki sivil hayatı yönetmesini olanaksızlaştırıp Gazze'nin geleceğinde görev alamayacak bir hale getirilmesi olduğu açık.

Ateşkesin İsrail tarafından bozulmasının öncesinde İsrail ordusu Gazze'ye yönelik yardım malzemelerinin girişini engellemeye başlamış, Yemen'deki Ensarullah ise buna yanıt olarak yardım girişlerinin başlatılmaması durumunda İsrail'e yönelik deniz saldırılarına tekrar başlayacaklarını belirtmiş, sonra da Ben Gurion Havalimanı'nı geçici bir süre işlemez kılacak denli etkili saldırılar düzenlemişti. Bunu ABD'nin Yemen'e yönelik yeni bir saldırı dalgası takip etti. Sana, Umran ve Sada kentleri başta olmak üzere ülkenin farklı noktalarındaki Ensarullah yapıları ABD tarafından hedef alındı.

İran'a yönelik tehdit görevi-

ni de ABD üstlenmiş bulunuyor. Trump, Mart başında İran'ın yeni bir nükleer anlaşmaya yanaşmaması durumunda yeni yaptırımlar uygulayacağını, hatta İran'ı bombalayacağını söyleyerek İran'a iki ay süre verdi. İran doğrudan görüşmelere sıcak bakmasa da aracılar üzerinden ABD ile pazarlık yapacağını açıkladı, ancak Trump'ın saldırı tehdidi geçmiş değil. Nisan ayı bu anlamda önemli olacak.

Bu arada İsrail, Lübnan'da Hizbullah'a yönelik nokta saldırılarına başladı. Gerçi 27 Kasım'da başlayan ateşkesin koşullarını hiçbir zaman tam olarak yerine getirmemiş, Lübnan'da işgal ettiği en az 5 noktadan çekilmeyi reddetmişti ama ilk kez bir hava saldırısı yapıyordu. Geçtiğimiz ayın sonlarında Beyrut'a yönelik yaptığı iki saldırıyı yenileri de izleyebilir.

İsrail'in geline bu yeni aşamadaki ana hedefi, Filistin direniş

örgütleri ile masaya yeniden oturması durumunda elini öncesinden daha güçlü kılacak bir pozisyon elde etmek. Ayrıca Netanyahu açısından ateşkes sonrasında hükümetten ayrılan Ben Gvir'in geri kazanılmasının, bu sayede hükümetin güçlendirilmesinin ve içeride rakiplere yönelik yeni operasyonlara girişilmesinin yolu da yine daha fazla Filistinli öldürmekten geçiyor. Dolayısıyla İsrail saldırıya devam edecek. ABD'nin de Trump liderliğinde Batı Asya'da İsrail'e açık çek veren ve saldırgan politikasını izleyeceği açık. Ülkemizde istibdad rejimi tüm bu olanlar karşısında ABD'ye ve İsrail'e karşı hiçbir gerçek tavır almamakta. İş yine memleketin işçi ve emekçilerine, Filistin halkının gerçek dostlarına düşüyor.

Levent Dölek

Gençler hakkınızı helal edin

Yalan söyleyemem. Pek sevmediğim bir ifade ile Z kuşağı denen gençlik kuşağının apolitik oluşu, bireyciliği, toplumsal ve siyasi konulardaki duyarsızlığı konusundan dostlarla, hocalarla aramızda çok çekiştirdik sizi. Yanılmıştık. Ne güzel bir yanılığ oldu bu. Ne umut dolu, ne mutlu bir yanılığ bu.

Geleceğinizin nasıl karartıldığını görüp yaşarken, kendi geleceğinizle birlikte memleketin geleceğine de sahip çıkmak için el ele verdimiz. Başınızı yukarı kaldırdığınızda herkes tertemiz yüzlerinizi, pırıl pırıl gözlerinizi gördü.

Mesele ne CHP ne İmamoğlu ne de Saraçhane... Gençler hürriyet istiyor! Biz işçi sınıfı devrimcisiyiz. CHP'de yokuz. İmamoğlu'nda yokuz. Saraçhane'de yokuz! Olmayız da. MÜSİAD markalarına boykot yapıp sövmekte, TUSİAD markalarını övmekte de yokuz. İngilizden, Amerikalıdan, Almandan herhangi bir konuda medet umanlardan olmadık, olmayız, olmayacağız. Ama gençlerin mücadele azmini, enerjisini, coşkusunu kendi pazarlıklarında koz olarak kullananlar, istediklerini yarım yamalak alır almaz, gençleri istibdadın polis gaddarlığıyla baş başa bıraktığında, orada biz varız. Hocaysak, eğitim ve bilim emekçisi isek, memleketin pırıl pırıl gençleri hürriyet için mücadele ediyor, bedel ödüyorsa, elbette ki sahip çıkacağız, yalnız bırakmayacağız.

Yoksulluğun, hayat pahalılığının, işsizliğin pençesinde kıvranan işçiler, emekçiler, yoksul köylüler yani emekçi halkımız da aynı şekilde memleketin evlatlarına sahip çıkmalı. Bunun yolu CHP'ye yazılmak değil. İmamoğlu'nu siyasi olarak savunmak değil. Bunun yolu gençler nasıl kendi gelecekleriyle memleketin geleceğine birlikte sahip çıkıyorsa, işçi ve emekçinin de işine aşına sahip çıkarken, memlekette hüküm süren sermayenin istibdadına karşı da hürriyet mücadelesi vermesidir.

Kim diyebilir ki grevleri yasaklanan metal işçileri fiili grevlerle yasakları yırtıp attığında sadece ekmeğe mücadelesi vermiştir? Bu basbayağı bir hürriyet mücadelesidir. Kim diyebilir ki sendikalaştıkları için işten atılıp aylarca direnen, barikatlar aşarak Anayasal Hak Yürüyüşü yapan Polonez işçileri sadece işleri ve aşları için direnmiştir? Bu basbayağı bir hürriyet mücadelesidir. Antep'te tekstil işçilerinin önderi Mehmet Türkmen neden hapis yattı? Hürriyet için! Gençler niye yatıyor? Hürriyet için! Biz niye yatıyoruz? Hürriyet için!

İnaniyorum ki içeride yatanların temsil ettiği mücadeleler dışarıda hürriyet için buluştuğunda zafere giden yolu arınlamaya başlayacağız. Nasıl buluşacağız? Herkes kendi payına AKP'den, CHP'den ve benzerlerinden yani düzen siyasetinden koptuğunda, kendi gücümüze ve emekçi halka güvenip alçak ve katil emperyalistlerden, ikiyüzlü ve korkak burjuvalardan medet ummaktan vazgeçildiğinde, buluşacağız! Kimsenin karşısında duramayacağı bir güç açığa çıkaracağız. Kazanacağız!

Not: Ramazan bayramında işçi, emekçi dostların, yoldaşların, arkadaşların destek ve dayanışma mesajları en güzel hediye oldu. Herkese çok teşekkür ediyorum. Bir sonraki bayramda yani 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda iş, aş, hürriyet bayrağının altında mücadeleci gençleri, namuslu hocaları ve öncü işçileri bir arada görmek en büyük dileğimdir.

Sevgilerimle.

Silivri 3 No'lu Cezaevi

İşçiler, emekçiler, gençler Levent Dölek'in yanında!

Genel Başkan Yardımcımız Levent Dölek'e özgürlük!

Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in 27 Mart'ta tutuklanmasının ardından yoldaşımızı işçiler, emekçiler, öğrenci gençler yalnız bırakmadı. Yoldaşımıza Türkiye'den ve yurtdışından destek ve dayanışma yağdı.

Ulaşabildiği her grev ve işçi direnişinde işçilerin yanında olan, bu mücadelelerin kazanması için partisiyle birlikte her şeyi yapan Levent yoldaşımızı elbette ki işçiler de unutmadı. İzmir'de grevlerine devam eden Tekgıda-İş sendikasında örgütlü Sunel, TTL ve OTP bütün fabrikası işçileri, Manisa'da Birleşik Metal-İş'in sendikalaşma mücadelesi başlattığı Mercan Makina işçileri Levent Dölek'in serbest bırakılmasını talep etti. Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu şubesi Gebze McDonald's önünde Nakliyat-İş'in Havi Lojistik işçileri için yaptığı eyleme temsilciler ve şube yönetimi olarak desteğe gitti ve orada Levent Dölek'in ve tüm tutsakların serbest bırakılmasını talep etti.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çifci, Sarkuysan Baştemsilcisi Mehmet Kılıç, Omco Kalıp Baştemsilcisi İbrahim Çelikkilek, Dostel Baştemsilcisi Güven Vural,

Chen Solar Baştemsilcisi Alperen Erkoç, Smart Solar Baştemsilcisi Hasret Kala, Esitaş Baştemsilcisi Saniye Mehmetoğlu, Voestalpine Baştemsilcisi Hüseyin Gülşen, ZF Sachs-3 Baştemsilcisi Hakan Şen, Copreci Temsilcisi Emine Karaduman, HT Solar Baştemsilcisi Gamze Fırat, Cavo Otomotiv Baştemsilcisi Hasan Yıldız ve ZF Sachs Baştemsilcisi Faruk Menşur Levent, yoldaşımıza videolu mesajlarıyla destek ve dayanışmalarını iletiler. Petrol İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Şivan Kırmızıççek, Tekgıda-İş sendikası örgütlenme uzmanı Suat Karlıkaya da yoldaşımıza videolu mesajlarıyla destek oldular.

Levent yoldaşımızın mü-

cadelelerine sonuna kadar destek olduğu, birlikte sabahlara kadar nöbet tuttuğu, polise ve jandarmaya karşı birlikte direndiği, Valilik önlerinde ve meydanlarda birlikte eylem yaptığı başta Polonez direnişinin işçileri olmak üzere sanayi havzalarından işçiler yoldaşımızı yalnız bırakmadı.

Eğitim Sen Kocaeli 2 No'lu Şube, Gebze Kent Meydanı'nda Levent Dölek ve tüm tutsakların serbest bırakılması için eylem yaptı. Eğitim Sen'li kamu emekçileri, Levent yoldaşımızın mücadele arkadaşları destek ve dayanışmalarını gösterdi. İstanbul'da KESK Şubeler Platformu "Levent Dölek serbest bırakılsın. Sendikal faaliyet engellenemez" diye-

rek basın toplantısı düzenledi.

Günlerce sokakları ve meydanları dolduran gençler hocaları Levent Dölek'i yalnız bırakmadı! Öğrenciler yaptıkları eylemlerde Levent hocalarına ve tutuklanan tüm arkadaşları için özgürlük talep etti.

Bunun yanında sosyal medya üzerinden binlerce kişi Levent yoldaşımıza #LeventDölekSerbestBırakılsın tag'i üzerinden her gün destek ve dayanışmalarını iletmeye devam ediyor. "Levent Dölek ve tüm tutsaklar serbest bırakılsın!" talebiyle uluslararası bir imza kampanyasıyla dünyanın farklı ülkelerinden destek veriliyor.

2 Nisan 2025

DİP Bildirisi:

Genel Başkan Yardımcımız Levent Dölek'e özgürlük!

Bütün hürriyet sevdalılarına özgürlük!

Türkiye on gündür sarsılıyor. İstibdad rejimi gösteri hakkını kullanan binlerce insanı vahşi yöntemler kullanarak gözaltına almış, yüzlerce insanı her türlü hukuk kuralını ayaklar altına alan uygulamalarla tutuklatmıştır. Bu süreç içinde partimizin Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek de hukukun her türlü kuralının çiğnendiği bir dizi işlem sonucunda tutuklanmış ve İstanbul'da Silivri Hapishanesi'ne gönderilmiştir.

Kitle hareketinin yükselişinde tetikleyici rolü, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun, ana muhalefet partisi CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olması için yapılacak ön seçime ramak kala ardı ardına üniversite diplomasının iptali rezaletinin, ertesi günden itibaren de Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınıp İstanbul Büyükşehir Belediyesine yolsuzluk ve terör kisvesi altında sözde hukuki bir saldırı başlatılmasının oynadığı biliniyor. Bunların her ikisi de birer istibdad operasyonudur. Türkiye'de halkın kendi benimsediği adaylara oy vermesinin engellenmesi yeni bir döneme girilmekte olduğunu açıkça göstermiştir bu hamleler.

CHP yaklaşımı durumun tasvirini burada kesecektir. Oysa ilk bir-iki günün tereddüdünden sonra öğrenci gençlik, bu sürecin son 12 yıldır yaşamakta olan büyük baskı ve istibdad uygulamasının yeni bir tezahürü olduğunu kavrayarak, CHP'nin kendine yakışır karşı koyma metotlarının adım adım dışına taşan bir şevk ve azimle mücadeleye girmiştir. CHP başta İstanbul Saraçhane'de olmak üzere, her yerde bu büyük gençlik mücadelesini de kendi kontrolüne alarak evcilleştirmek istemiştir ama her geçen gün hareket başka mecralara doğru evrilmiştir.

İşte büyük gözaltı ve tutuklama furyası hareketin bu bileşenini durdurmak için uygulamaya konulmuştur. Levent Dölek yoldaşımız da Eğitim Sen sendikasının İstanbul Üniversitesi İşyeri Temsilcisi

sıfatıyla sendikanın öğrencilerle dayanışma kararı doğrultusunda bir foruma katıldığı gerekçesiyle önce bir şafak baskını ile gözaltına alınmış, ardından tamamen hukuksuz biçimde tutuklanmıştır.

Levent Dölek anayasa ve yasalarda “önceden izin almaksızın” kullanılabileceği öngörülmüş olan muhalefet hakkına başvurduğu için tutuklandıysa elbette bunun nedenleri vardır. Levent Dölek, işçi sınıfının son on yıldır verdiği bütün mücadelelerde ön saflarda fedakârca yer alan, sınıfla kaynaşan, sadece kendi iş kolu olan eğitimde değil, metalden gıdaya, kimyadan taşımacılığa iş koluna çeşitli sektörlerde işçi ve kamu emekçisi sendikalarıyla iç içe sınıf kavgası veren bir devrimcidir, sosyalisttir. Levent Dölek, Kürt halkının, Alevi toplumunun ve bütün ezilenlerin haklarını çok çeşitli platformlarda ısrarla savunan bir halk hatibidir. Levent Dölek başta kendisinin öğretim üyesi olarak çalıştığı İstanbul Üniversitesi'nde olmak üzere eğitim emekçilerinin haklarını gözü pek savunan, kendilerini ezen düzene karşı mücadele eden öğrenci kitleleriyle birlikte onların önlerini açmak üzere mücadeleye giren bir militandır. Levent Dölek, geleceğin esas kurultuş yolu olan işçi sınıfı iktidarını kurma mücadelesinde kilit rol oynayacak bir işçi sınıfı devrimci partisini inşa etmek üzere dur durak bilmeksizin taş üstüne taş koyan bir sınıf önderidir.

Levent Dölek, Türkiye'nin içinde bulunduğu kavşakta istibdadı karşı CHP tarzı düzen muhalefetine dışında bir başka yolun simgesidir. Bu yolun temeli, hakların ve özgürlüklerin ayaklar altına alınmasının fikir, basın, ifade, seçim özgürlüklerinin çiğnenmesinden ibaret olmadığının kavranmasıdır. CHP'nin hiç sözünü etmediği sendikalaşma, grev, toplu gösteri haklarının da anayasanın ve yasaların bütün hükümleri çiğnenerek yok edildiği bir Türkiye'nin yerine işçi, emekçi ve yoksul halkın ekonomik kurtulu-

şunu sağlayacak her türlü hakkın çiçek açtığı bir yeni toplumun yaratılması yoludur. İstibdad rejimine son verilmesinin anahtarı, emperyalizmle işbirliği içinde TÜSIAD'ın taleplerinin yerine getirilmesinden değil, bütün emekçilere ve ezilenlere önderlik edecek işçilerin mücadelesinden geçecektir.

Bunu hayal olarak görenlere 2013-2015 yükselişinden sonra şimdi yenden bir başka kuşağın yine kitlesel mücadeleyi kendiliğinden başlatmasını nasıl açıkladıklarını soruyoruz. Her ne kadar son olaylarda işçi sınıfının bir hamlesi görülmemiş olsa da 2024 yılı sonrasında metal işçilerinin grev yasağına başarılı biçimde meydan okumuş olması, Polonez işçilerinin altı aya yakın süren kararlı mücadelesi, maden işçilerinin uzun süre ısrarla özelleştirmeye karşı çıkan eylemleri, işçi eylemlerinin geleneksel işçi havzalarının dışına taşarak Anadolu'nun çeşitli yerlerinde patlak vermesi, Gaziantep'te işçi mücadelelerinin gücünü kırmak için sendikacı Mehmet Türkmen'in tutuklanması ama sonra tam da bu son on günde salıverilmesi nasıl açıklanacaktır? Kitleler bir süre hareketsiz kalabilir ama derinden derine yaşanan yeraltı hareketleri bir gün mutlaka toplumsal bir depremle güç kazanır, yeni bir toplumu gündeme getirir. Bu bir hayal değil, dünya tarihinde tekrar ve tekrar doğrulanmış bir yasadır. Bu memlekete hürriyet işçilerle gelecektir. Levent Dölek bu kavşakta işte bu politikanın bir temsilcisi olarak tutuklanmıştır.

Yoldaşımıza özgürlük talep ediyoruz. En başta öğrenciler olmak üzere, bu bahar günlerinde içine hürriyet sevdası düşmüş bütün tutuklulara ve gözaltındaki insanlara özgürlük talep ediyoruz.

Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

Memlekete özgürlük işçilerle gelecek!

29 Mart 2025

Sungur Savran

Siz hâlâ anlayamadınız!

Adalet Yürüyüşü'nden “Altılı Masa”ya ve “Kent Uzlaşısı”na, Türkiye solu epeyce büyük bir çoğunluğuyla burjuva parlamenter düzene adaptasyonunu büyük bir kararlılıkla parlattı, pekiştirdi, perçinledi. Artık birçok siyasi partinin taraftarları günlük siyasi sohbetlerinde “bizim taraf” dediklerinde CHP'yi de kendi cephelerinde sayıyor, bir sonraki seçimde AKP'nin adayları karşısında CHP'ninkilere oy çağrısı yapacaklarına bir vazgeçilmez varsayım olarak bakıyorlar.

Başka nasıl olsun ki? Türkiye sosyalist hareketinin bu çok geniş kanadı artık politikaya “kazanılması gereken seçimler” ölçeğinde bakıyor. “Ah, Erdoğan bu defa seçimleri kaybetse” özleminden ileri giden pek az şey var siyasi tahayyüllerinde. Ufkunuzu böyle bir amaçla sınırlarsanız, bugün var olan her türden devasa sorunun Erdoğan ve AKP'nin (ya da AKP-MHP koalisyonunun) seçimleri yitirmesiyle çözüme kavuşacağını hayal etmeye başlarsanız, tabii ki bugün var olan illetlerin anası olarak gördüğünüz siyasi hareketin ve önderinin yenilgisinden başka bir şey düşünemez hale gelirsiniz. O zaman da onun tek “gerçekçi” alternatifi olarak gördüğünüz ana muhalefet partisinden seçim zaferi, sizin için kurtuluş formülü olur.

Bu sosyalistlerin çok önemli bir bölümü bir yandan da Türkiye hapsiye bu nun nedenini ABD emperyalizminin kurduğu tuzaklarda görüyor. Dolayısıyla sık sık emperyalizmin AKP ve Erdoğan aracılığıyla Türkiye'yi tuzağa düşürmesine ilişkin senaryolar yayılıyor. “AKP proje partisi olarak doğdu” kadim teorisinden “Trump Erdoğan'la iyi anlaşıyor” türü pek “yüksek” düzeyli analizlere kadar sayısız senaryo, 21. yüzyılın ilk çeyreği boyunca yaşadığımız bütün sarsıntıların anahtarını sağlıyor bu bakış açısına göre.

Bütün bunları bizim için güncel kılan, bizim soldaki CHP tutkusunu yeniden ele almamıza yol açan, elbette son dönemde Ekrem İmamoğlu'na hukuk peçesi altında düzenlenen siyasi saldırı dolayısıyla yaşanan ülke çapındaki siyasi kriz oldu. Öyle bir siyasi krizden söz ediyoruz ki, bizim partice “istibdad” olarak andığımız, solun çok önemli bir bölümünün ise ağız dolusu “faşizm” olarak nitelediği (ama seçimle tasfiye etmeyi hayal ettiği!) rejimi de geçici bir krize sürükledi. Haydi rejimin, ana muhalefet partisinden İstanbul Saraçhane'de veya başka kentlerde benzer mekânlarda düzenlediği kitlesel gösterilere dokunamamasını büyütmeyle. Ama kriz CHP'den hızla uzaklaşan öğrenci gençliğin düzenlediği, son derecede radikal sloganların atıldığı yürüyüşlere dahi dokunmadığı bir atmosfer doğurdu. Müdahale ancak hareketin soluğu tükendiğinde geldi. Herkesin yaka silktiği siyasi rejim, Fransa'da ya da Amerika'da yapılan gösterilerde polis gösterdiği hunharlığın onda birini uygulayacak cesareti bulamadı kendinde. Demek ki, şimdilik büyük ölçüde CHP'nin evcilleştirici denetimi altında kalmış olsa bile büyük kitle hareketleri istibdad karşısındaki en güçlü panzehirmiş.

Bu tablo karşısında Devrimci İşçi Partisi CHP'den kopmanın elzem olduğunu söylediğinde, CHP uyuşmasına maruz kalmış sosyalistlerden aldığımız tepki ilginç oldu. Sosyal medyada pek öfkeli biri çok muhtemeldir ki birçoklarına tercüman oldu: “CHP bugün emperyalizmin karşısındaki son barikattır, siz ondan uzak durmayı savunarak Türkiye'yi emperyalizme teslim ediyorsunuz.”

Ne gaflet! CHP, daha Millî Mücadele'nin bitişiyle birlikte başlayan bir süreç içinde, Türkiye'yi Avrupa emperyalizminin ideolojik kölesi haline getirerek, bu toprakların bütün değerlerini, kültürünü, kişiliğini bir sömürgeci gibi altüst ederek İkinci Dünya Savaşı sonrasında ülkenin NATO'ya ve Avrupa sistemine teslim olmasını hazırlamış, kendisi de cumhuriyetin yüz yılı boyunca bu topraklarda emperyalizmin en aktif ajanı, Siyonizmin en yakın dostu olmuş bir geleneğin mirasçısıdır. AKP emperyalizmin dümen suyundan ayrılmıyor, doğru. Ama CHP emperyalizmin dizinin dibinden ayrılmayan kölesidir.

Siz hâlâ anlayamadınız! Çünkü anlamaya çaba göstermiyorsunuz. “Bu memleket nasıl bu hale geldi, anlamıyorum” diye şikâyet edip duruyorsunuz ama anlamaya çalışmadınız hiçbir zaman. Erdoğan neden çeyrek yüzyıldır Türkiye halkının önemli bir bölümünün desteğiyle ayakta kaldı? Neden halkı acından inlettirdiği halde bir türlü ülkenin başından düşürülemiyor? Çünkü bu halk Türkiye'yi gönüllü ideolojik sömürgeleştirme operasyonuna maruz kılan CHP'ye düşman da onun için. Siz bunu anlamıyorsunuz ve aslında sorunun kaynağı olan CHP'yi çözümün aracı haline çevirmeye bakıyorsunuz. O yüzden debeleniyorsunuz. Avrupa Birliği'ni, Batı dünyasını, emperyalizmi kible bildiğiniz için körsünüz. Biz ise komplo teorisyenliğini reddeden anti-emperyalistleriz, Avrupa'ya meydan okuyoruz, Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halkını er ya da geç kazanacağız ve ne AKP'nin ne CHP'nin köle ruhlu politikalarına teslim olmayan anti-emperyalist bir enternasyonalizmle sadece Türkiye'yi değil Ortadoğu'yu, Batı Asya'yı emperyalizmden ve kapitalizmden kurtaracağız.

İş, aş, hürriyet için 1 Mayıs'ta sınıf siyasetinde birleşelim!

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfının mücadelesinde nasıl ki grevler düşünse 1 Mayıs da bayramdır. İşçilerin sınıfsız, sömürsüz, iş, aş, hürriyet dolu günler için sesini yükselttiği bir bayram. Bu bayramın arkasında yatan mücadele dolu tarihin hakkını vermek gerekir. 2025 yılına Polonez işçilerinin tarih yazan mücadelesiyle, metal işçilerinin grev yasaklarına karşı kazandıkları zaferlerle, maden işçilerinin yeraltından Ankara'ya uzanan kavgasıyla, Anadolu'nun çeşitli şehirlerine yayılan işçi direnişleriyle girdik. Sefalet dayatmalarını grevlerle, direnişlerle aştık. Şimdi de iş, aş, hürriyet dolu günler için sınıf siyasetinde birleşerek, işçi sınıfının gündemini memleketin gündemi yapmak için 1 Mayıs'ta sesimizi yükseltelim.

İktidar krizin faturasını işçilere ödetiyor! İşsizlik artıyor, geçim koşulları zorlaşıyor, sendikali olma hakkı gasbediliyor!

İktidar, "İngiliz Mehmet" (Ekonomiden Sorumlu Bakan Mehmet Şimşek) öncülüğünde krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek istiyor. TÜİK'in Şubat 2025 verilerine göre istihdam edilenlerin sayısı 149 bin kişi azaldı. Yani sadece bir ayda 149 bin işçi daha işsizler ordusuna eklendi. İşsizliğin bu denli arttığı bir ortamda çalışanlara da düşük ücretler dayatılıyor. Asgari ücret

şimdiden açlık sınırının altında kaldı. Milyonlarca asgari ücretli karın tokluğuna bile çalışmıyor. Sefalet dayatmalarına teslim olmayan işçiler ise örgütleniyorlar. "İşgal, grev, direniş!" diyerek bütün engelleri aşıyorlar. **Devrimci İşçi Partisi krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışan sömürü düzenine karşı bütün işçileri sendikalara üye olmaya, sahip çıkmaya ve denetlemeye çağırıyor!**

Sömürüye, tacize, kadın cinayetlerine, erkek egemen kapitalist düzene karşı emekçi kadınlar 1 Mayıs'ta en öne!

İktidar 2025'i "aile yılı" ilan etti. Aile yılının müjdelerinin başında emekçi kadınlara esnek ve uzaktan çalışma modellerinin hayata geçirilmesi var. Gerekçe olarak da kadınların çalışırken ev işlerine de yeterince vakit ayırmaları söyleniyor. Yani kadınlara hem

evde hem işte çalışacaksınız diyorlar. Müjde diye sunulanların tek amacı emekçi kadınlara güvencesizleştirilmiş, kuralızsızlaştırılmış ve sendikasızsızlaştırılmış bir modern köleliği dayatmaktır. Emekçi kadınlar bu dayatmaları kabul etmiyorlar. Her mücadelede en öne çıkıyorlar. Her kadına iş, her iş yerine kreş diyerek meydanlara çıkıyorlar. **Devrimci İşçi Partisi emekçi kadınları esnek çalışma dayatmalarına, şiddete, tacize, kadın cinayetle-**

rine ve erkek egemen kapitalist düzene karşı 1 Mayıs'ta en önde yürümeye çağırıyor!

Hürriyet özlemiyle mücadele eden gençler! Geleceğinizi çalan istibdada karşı 1 Mayıs'ta işçi sınıfının saflarında mücadeleye!

İstibdad memleketin gençlerinin geleceğini çalıyor. Kapitalist düzen gençlere işsizlik, yoksulluk ve bir ev, bir araba alma uğruna geçecek bir ömür dayatıyor. Üni-

versite mezunları için de durum farklı değil. TÜİK verilerine göre her dört üniversite mezunundan biri işsiz. Fakat istibdad rejimi gençlerin sadece geleceğini değil, gençliklerini de çalıyor. Üniversitelerde sesini çıkaran, hakkını arayan öğrencilere soruşturma açılması artık kural haline geldi. Öğrencilerin barınma ihtiyaçlarının karşılanması, öğrencilere verilen yardımların her geçen yıl erimesi sebebiyle gençler bir yandan okurken bir yandan da güvencesiz işlerde düşük ücretlere çalışmak zorunda kalıyorlar. İstibdadın baskılarına ve çalınan geleceklerine karşı gençlerin içinde biriken tepki 19 Mart'ta İmamoğlu'nun gözaltına alınması ile başlayan süreçle kendisini ortaya koydu. Gençlerin bağrında biriken bu öfke CHP ve AKP gibi burjuva partilerinin çizdiği sınırlardan büyüktür. İşte tam da bu sebeple gençler sokağa çıkıp hakkını aradıklarında yer yer CHP'yi aşan eğilimler gösterdiler. Şimdi burjuva düzeninin çizdiği sınırları tam anlamıyla aşma ve istibdada karşı hürriyetin zaferini hazırlama vakti. **Devrimci İşçi Partisi gençleri işçi sınıfının saflarına çağırıyor. En temel anayasal gösteri yürüyüşü hakkını kullandığı için gözaltına alınan, tutuklanan, polisi karşısında gören gençleri yine en temel anayasal hakkı olan sendikalaşma hakkı gasbedilen, grevleri yasaklanan işçilerle omuz omuza yürümeye çağırıyor!**

Memlekete hürriyet işçilerle gelecek!

Çağrımız sefalete mahkûm edilen işçilere, çağrımız sayıları her geçen gün artan işsizler ordusuna, çağrımız erkek egemen düzene başkaldıran emekçi kadınlara, çağrımız geleceği istibdad tarafından çalınan hürriyet sevdalıları gençlere! Gelin 1 Mayıs'ta kapitalizme, sömürüye, istibdada karşı iş, aş, hürriyet mücadelesini yükseltelim. Gelin yaşadığımız coğrafyayı kan gölüne çeviren emperyalizme ve Siyonizme karşı ezilen halkların sesini yükseltelim. Gelin işçilerin birliği, halkların kardeşliği için en gür sesimizle haykıralım!

Devrimci İşçi Partisi işçileri örgütlenmeye, mücadele etmeye ve 1 Mayıs'ta sınıf siyasetinde birleşmeye çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi hürriyet dolu günlerin umuduyla mücadele eden gençleri sermayeden ve onun siyasetinden bağımsız bir işçi sınıfı siyasetini yükseltmeye çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi emekçi kadınları tacize, şiddete, kadın cinayetlerine, erkek egemen kapitalist düzene karşı mücadelede en önde olmaya çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi yüreği Filistin halkıyla atan tüm Filistin dostlarını Siyonizme ve emperyalizme karşı mazlum halkların sesini yükseltmeye çağırıyor!

Haydi iş, aş, hürriyet için Devrimci İşçi Partisi saflarında 1 Mayıs'a!

Gençlik istibdadın baskılarına ve saldırılarına karşı hürriyet kavgası veriyor. Tutuklamalara karşı emekçi halkımızı öğrencilerle dayanışmaya çağırıyoruz!

18 Mart'ta istibdadın Ekrem İmamoğlu'nun diplomasını iptal etmesi ve ardından gözaltına alınması şeklinde gerçekleşen operasyonu, kitlelerin tepkisiyle karşılaştı. Sayısı yüz binleri aşan insan sokakları ve meydanları doldurdu. Bu kitlenin büyük bir çoğunluğunu en başından beri gençler oluşturdu. Gençlik, yıllardır maruz kaldığı istibdadın baskılarına, üniversitelerine atadığı kayımlara, işsizliğe ve sefalete mahkûm edilmelerine karşı birikmiş bir öfkeyle harekete geçti.

Gençliğin bu öfkesi eylemlerin ilk günlerinde CHP mitinglerinde kendini gösterdi. Gençliğin ve emekçi kitlelerin istibdada karşı duyduğu öfkeyle arkasına geçtiği CHP de, istibdadın baskılarıyla amaçladığı şeyi gerçekleştiriyor, kitlelerin öfkesini soğurmak ve bu öfkeyi düzenin içine hapsetmek üzere büyük bir rol oynuyor. Örneğin Saraçhane'de Özgür Özel ve

Mansur Yavaş gibileri halkın gazını almaya çalışırken, Bozdoğan Kemer'i'nde biber gazına boğulan gençleri hedef haline getirdi.

Gençler hürriyetin önünde engel olan CHP'den kopuş için önemli adımlar attı

Gençler 23 Mart Pazar akşamı miting sonrası polisin çok ağır saldırısıyla karşılaştı; biber gazı ve plastik mermi saldırısıyla, gözaltılarla alandan sürüldü. Bu ağır saldırıdan sonra CHP'nin hürriyet mücadelesinin bir bileşeni olmadığı daha geniş kesimlerce fark edildi ve öğrencilerce, Saraçhane'den bağımsız, yürüyüşler yapılmaya başlandı.

Bunların ilki birçok üniversitede ders boykotunun da başladığı 24 Mart günü gerçekleşti. Beşiktaş İskelesi'nde toplanan on binlerce öğrenci Karaköy'e doğru yürüdü. Galata Köprüsü'ne gelindiğinde ise,

birçok üniversitenin Saraçhane'ye yürünmemesi doğrultusunda verdiği karara rağmen kitlenin büyük çoğunluğu Saraçhane'ye doğru yürümeye devam etti. Kalan öğrenciler ise köprüde oturma eylemiyle eyleme devam etti ancak binlerce öğrenciden sadece yüzlercesi kalmıştı. Polis, Galata Köprüsü'nde oturma eylemi düzenleyen öğrencileri önce ablukaya alarak sonra da biber gazı sıkarak yoldan uzaklaştırdı.

Ertesi gün Şişli'ye yürümek için on binlerce öğrenci Maçka Parkı'na akın etti. Yürüyüş esnasında kalabalığın 2 kilometreyi bulduğu söylendi. Öğrenciler, apartmanlarından tencere tava ile ses çıkaran, yolda görüp de katılan emekçi halkla birlikte Şişli sokaklarını inletti. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler'in de katıldığı bu yürüyüşte gençlerle işçileri mücadelede bir araya getirmeye yönelik sloganlar geniş yankı buldu.

İstibdadın öğrencileri, eğitim emekçilerini tutuklamasına karşı dayanışmayı büyütelim; tüm arkadaşlarımızı alana dek mücadeleye devam edelim!

Tüm bu eylemler sürerken, sert müdahalelerle eylem alanında yakalayarak veya sabah operasyon-

ları düzenleyerek gençleri haksız ve hukuksuz şekilde gözaltına alan istibdad rejimi saldırılarını gün geçtikçe artırdı. 27 Mart'ta istibdadın bakanı Ali Yerlikaya yaptığı açıklamada toplam gözaltına alınanların 1879 ve tutuklananların da 260 kişi olduğunu söyledi.

Yerlikaya'nın yaptığı açıklamadan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nin Öğrenci Temsil Kurulu başkanı dâhil birçok öğrenci daha tutuklandı. Bu öğrenciler arasında yıllardır Filistin halkının mücadelesini sahiplenen ve soykırımı engellemek için ses çıkaran sıra arkadaşlarımız var! Bu öğrenciler arasında dayatılan sefaletle rağmen eğitime devam etmeye çalışan sıra arkadaşlarımız var! Tek bir öğrenci arkadaşımız bile içeride kalmamalı, dayanışma büyümeli ve emekçi halkımız hürriyet için mücadele eden gençleri bağrına basmalıdır!

İstibdad rejimi saldırıları ancak düzen partilerinden bağımsız bir öğrenci emekçi dayanışması sayesinde püskürtülebilir! Bu dayanışmanın bir örneğini gösterdiği, öğrencileri ders boykotu yaparken foruma katılıp direnişlerine destek olduğu için tutuklanan Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek derhal serbest bırakılmalıdır! Tüm öğrenci arkadaşlarımızı geri almak için, hepsiyle yine aynı sıralarda tekrardan buluşmak için farklı mecralarda mücadeleyi büyütmeliyiz! Ders boykotlarına devam etmeli, istibdadın baskılarına karşı hürriyet mücadelesini büyütme, emekçi halkı yanımıza almak için elimizden gelen her türlü çabayı göstermeliyiz!

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Ekmek, Gül ve Hürriyet için 8 Mart!

Devrimci İşçi Partisi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü adına yakışır şekilde emekçi kadınlarla birlikte değerlendirdi.

2 Mart'ta Eğitim Sen Kocaeli 2 No'lu Şube'nin düzenlediği ve

Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin ev sahipliğinde gerçekleştirilen Sınıf Okulu eğitim serisinin 8 Mart kapsamındaki oturumu, işçi sınıfının başkenti Gebze'de gerçekleştirildi. Oturumun konuşmacılarından

Armağan Tulunay yoldaşımız, emekçi kadınların ekmek ve hürriyet mücadelelerinde oynadığı kritik rolü Polonez direnişi, CT Otomotiv grevi ve benzer örnekleri ele alarak anlattı.

Konuşmasında sınıf mücadelesi ile kadınların kurtuluş mücadelesinin aynı hedef doğrultusunda birbirinden kopmaz bir bağa sahip olduğunu da vurgulayarak, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle tüm emekçi kadınları insanlığın kurtuluş mücadelesinde en önde yürümeye davet etti.

6 Mart'ta İzmir Altındağ'da mahallenin emekçi kadınlarıyla 8 Mart toplantısı düzenleyen DİP, hayatın her alanında mücadele etmekten başka şanssı olmayan kadınların taleplerini ve görevlerini masaya yatırdı. Emekçi kadınlar 8 Mart için birlikte pankart hazırladı. Emekçi ve genç kadınlar 8 Mart günü

taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle birlikte yürüdüler.

İstanbul Çatalca'da ise emekçi kadınlar, ekmek, gül ve hürriyet talebiyle bir araya geldi. Polonez fabrikasında uzun süre boyunca sendikal mücadele veren çoğunlukla kadın işçilerin katıldığı etkinlikte birlikte ve örgütlü mücadelenin önemi vurgulandı. Emekçi kadınlar en öne şiarı yeniden yükseltildi.

İstanbul İkitelli'de bulunan Avrupa Ya-

kası Dersimliler Derneği'nde çeşitli sektörlerden kadınlarla ev emekçisi birçok kadın bir araya geldi. Devrimci İşçi Partisi'nin de yer aldığı etkinlikte emekçi kadınlar ekmek, gül ve hürriyet istedi!

Çatalca

Gebze

Gebze

İzmir Altındağ

İzmir Konak

Ekim devriminin önderi, işçi sınıfının yol göstericisi Lenin 155 yaşında!

1870 yılının Nisan ayında, bundan tam 155 yıl önce, 20. yüzyılın en büyük devrimi olan Ekim devriminin önderi ve tarihin gördüğü en büyük işçi devletinin kurucusu Vladimir İlyiç Lenin dünyaya geldi. Lenin'in doğumundan ölümüne kadar yaşadığı devrimci yaşamı, işçi sınıfının ve emekçi halkın uluslararası mücadelesine katkı sunan hem teorik hem de pratik anlamda sayısız dersle dolu. Bu yüzdendir ki Lenin'i anlamak, gösterdiği yolda yürümek ve mirasına sahip çıkmak bugün işçi sınıfının, emekçi halkın ve bütün ezilenlerin ortak görevidir.

Dâhiyane bir politikacı, cesaretli bir önder

Tarih, farklı yönetim biçimleri altında ezilen, farklı sınıfların mücadelelerine sahne olmuştur.

İki büyük dünya savaşına sahne olacak kadar büyük gerilimleri içinde barındıran 20. yüzyılda, işçi sınıfını iktidara taşıyacak atılımı yapmak ancak ve ancak ustalıkla belirlenmiş bir teorianın ilmek ilmek örgütlenmesi ile mümkün oldu. İşçi sınıfının Lenin'den önce yaşamış iki büyük önderi Karl Marx ve Friedrich Engels'in oluşturduğu teorik ve pratik birikimin üzerine Lenin, işçi sınıfının örgütlenme biçimini, dünyayı kasıp kavuran savaşların işçi sınıfı açısından ne anlama geldiğini, devletin ve kapitalist sistemin nasıl işlediğini, emperyalizmin işçi sınıfı için ne anlama geldiğini tam da yaşadığı zamana uygun olarak ustalıkla ortaya koydu. Bu dâhiyane teorik ve politik kavrayışının yanın da tarihin gördüğü en cesaretli ve yetenekli örgütçülerden biri

olması Lenin'i büyük Ekim devriminin önderliğine, Ekim devrimini de zafere taşıdı.

Sınıfın bağımsızlığı zaferin olmazsa olmazıdır

Lenin'in hem tarihe hem de işçi sınıfı mücadelesine verdiği en önemli derslerden biri, işçi sınıfının hem siyasal hem de örgütsel anlamda bağımsızlığıdır. Öyle ki 20. yüzyılın başlarında, işçi sınıfının farklı kapitalist devletlerin çıkar çatışmaları uğruna savaşlarda öldürüldüğü, ulusal siyasi çekişmeler içerisinde işçi sınıfının bağımsız bir alternatif olmadığı yıllarda Lenin, ısrarla işçi sınıfının bağımsızlığı için mücadele etti. Bu mücadeleyi hem ulusal hem de enternasyonal alanda ısrarla savundu ve sonunda küçümsenen, politik bir alternatif olamayacağı öngörülen işçi sınıfını sanılanın tam aksi yönde zafere taşıdı. Lenin'in kurduğu Bolşevik Partisi, emperyalist çıkar çatışmalarının milyonların canına mal olduğu 1. Dünya Savaşı yıllarında, siyasi atmosferin bütün sertliğine rağmen arkasındaki milyonlarca işçi ile birlikte hem Ekim devrimini başarıya ulaştırıp tarihin gördüğü en büyük işçi

devletini kurdu hem de 1. Dünya Savaşı'nın sonunu getirdi.

Barışın anahtarı emperyalizmin yenilgisidir

1917 yılında Ekim devriminin başarıya ulaşmasının ardından Lenin, artık devlet biçiminde örgütlenmiş işçi sınıfının önderiydi. Takip eden yıllar içerisinde Lenin'in hem devrimi korumak hem de dünya çapında egemen olacak kalıcı bir barışı ve huzuru tesis etmek için çizdiği yol, emperyalizmin yenilgiye uğratılması, Ekim devriminin dünya çapında zafere ulaştırılacak devrimlerin giriş kapısı haline getirilmesiydi. Bu yüzdendir ki Lenin'in bütün dünya işçi sınıfına bıraktığı en büyük miras, emperyalizme karşı işçi

sınıfının mücadele örgütü olan 3. Enternasyonal'i kurmaktır. Çünkü Lenin'e göre sosyalizmin mutlak zaferi ancak dünya devriminin zaferi ile mümkün olacaktı.

Lenin'in yolunda, işçi sınıfının zaferi için ileri!

İşçiler, emekçiler, gençler, gelin Lenin'in bu büyük mirasına mücadelenin her anında birlikte sahip çıkalım. Bugün işçi sınıfını kapitalizmin çarkları arasında ezilmekten de emperyalist savaşlarda ölüme gönderilmekten de kurtaracak olan yolun başında Lenin durmakta ve bize yolu göstermektedir. İyi ki doğdun Lenin, bütün dünya işçilerinin büyük önderi!

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı raflarda yerini aldı

Avrupa

Fransa'da halk ırkçılığa karşı sokakta

22 Mart günü, başkent Paris başta olmak üzere onlarca Fransız şehrinde, her yıl ırkçılığa karşı düzenlenen “dayanışma yürüyüşü” için halk bir araya geldi. Fakat eylemin yapıldığı dönemdeki siyasi gelişmelerin de etkisiyle, bu yıl yapılan eylem özel bir önem ve güç kazandı. Eylemler işçi sendikalarını da içerip büyük bir kitleselliğe ulaştı ve yükselen faşizme karşı Fransa'nın emekçi halkının hâlâ önemli mücadele mevzilerine sahip olduğunu hatırlattı.

Bu yılki eylemlere özel bir önem kazandıran birkaç gelişme olmuştu. ABD'de, Filistin dostu öğrencilerin sınır dışı edilmesi girişimlerini de içeren çeşitli ge-

lişmeler ile neredeyse eş zamanlı olarak, Fransa'nın sağcı hükümeti de büyük bir İslam karşıtı taarruza girişti. Bu yönelimin simgelerinden biri olarak hükümet, zaten ciddi sınırlamalara tabii olan baskıların spor müsabakalarında kullanılmasını tamamen yasaklamak için bir çaba içerisinde. Buna ek olarak, eylemden yalnızca dört gün önce, Paris'te mülteci çocukların sığındığı bir binanın, sert bir polis müdahalesiyle boşaltılıp çocukların dışarı atılması büyük tepki çekmişti.

İşte bu bağlamda, yıllık “dayanışma yürüyüşü” ayrı bir önem kazandı ve daha önce bu eyleme katılmayan grupların da desteğiyle farklı bir güce ulaştı. Son

dönemde kitle eylemlerinin alıșılmadık biçimde zayıf olduğu Fransa'da, iki yüze yakın yerleşim yerinde eylemler düzenlenirken, başkent Paris'teki yürüyüşe 100 bin kişi katıldı. Özellikle büyük şehirlerde eylemlerin Arap ya da sahra altı Afrika kökenli gençler ile, CGT ve Solidaires gibi büyük işçi sendikası konfederasyonlarında örgütlü işçileri bir araya getirmesi, önümüzdeki dönemde verilecek mücadeleler için önemli bir adım oldu.

Tüm dünyada faşizm büyük bir hızla yükselirken, işçi sınıfının ve emekçi halkın bu yükseliş bazı ülkelerde başarıyla püskürtebilmesi çok önemli. Fransa'da henüz bu aşamaya ulaşılmış ol-

masa da işçi sınıfının son on yılda istisnai güçte mücadeleler verdiği bu ülkede, örgütlü işçi sınıfının, yoksul mahallelerdeki Arap ve Afrika kökenli kardeşlerini de yanına alarak meydanları doldu-

rabiliyor olması önemli bir işaret. Yükselen faşizmi durdurup yeni zaferlerin önünü açmak, yalnızca işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecek böylesi bir güç birliği ile mümkün olabilir.

Avrupa

Sırbistan'da öğrencilerin kıvılcımı, halkın yükselişi ve Vuçeviç'in istifası

Sırbistan, Novi Sad şehrinde yaşanan bir tren kazası sonrasında derin bir siyasi kriz yaşıyor. Fakat Sırbistan'da yaşananlar yalnızca bir tren istasyonunun çatısı-

nın çökmesi ile başlayan bir kriz değil. Bu olay, halkın yıllardır biriktirdiği öfkenin, gençliğin kararlılığıyla buluşmasının ve nihayetinde bir hükümeti istifaya zor-

lamasının gerçek bir örneğidir. Başbakan Miloş Vuçeviç'in 28 Ocak 2025 tarihinde açıkladığı istifa kararını, en sonunda hayata geçirerek 19 Mart'ta istifa etmesi, basit bir siyasi manevra değil, halkın henüz örgütsüz de olsa kararlı tepkisinin ilk zaferidir.

Vuçeviç'in istifasına giden süreci anlamak için yalnızca Novi Sad'daki 15 kişinin ölümüne neden olan tren istasyonu faciasına bakmak yetmez. Asıl mesele bu katliamın arkasındaki sistemdir: yolsuzluğa batmış, sermaye için altyapıyı alelacele tamamlamaya çalışan; denetimsiz, hesap vermez ve halka karşı sorumsuz bir devlet aygıtı. Vuçeviç bu sistemin yalnızca görünen yüzüdür. Novi Sad'ın eski belediye başkanı olarak doğrudan sorumluluğu olduğu projede yaşanan facia, onu

istifaya sürüklemiştir.

Facianın ardından üniversite öğrencileri, özellikle Belgrad Sanat Fakültesi'nde saldırıya uğrayan gençler, ülke çapında eylem hareketini başlatmıştı. Bu hareket kısa sürede onlarca üniversiteye ve okula yayıldı. Talepleri çok netti: yolsuzlukların soruşturulması, sorumluların cezalandırılması, eğitime daha fazla bütçe ayrılması ve baskıların son bulması. Bu direnişin yarattığı güven, çiftçilerin traktörleriyle yolları kesmesine, öğretmenlerin greve gitmesine, emekçilerin destek vermesine neden oldu. Yani, hükümet ile özellikle doğal kaynak ticareti konusunda iyi ilişkilere sahip olan Avrupa Birliği ve AB yanlısı medya bu süreci küçümsemeye çalışsa da, işçi sınıfının öğrenci hareketine omuz

vermesi ile sırtı kolay kolay yere gelmeyecek bir güç açığa çıkmış oldu.

Bugün Sırbistan halkı önemli bir eşikte olabilir. Sürecin yalnızca yüzeysel değişikliklerle mi geçirileceği, yoksa daha derin bir dönüşüm olasılığının mı şekilleneceği henüz net değil. Öğrencilerin ve halkın ortaya koyduğu kararlılık, bu sürecin yönünü belirleyebilir. Gelecek dönemde halkın taleplerinin ne ölçüde karşılanacağı ve eylemlerin ne yöne evrileceği belirleyici olacak. Fakat hareket yalnızca hem AB'nin ve Batı'nın müdahale çabalarından, hem de ülke içindeki diğer patron partilerinden bağımsız biçimde yol alırsa gerçek bir zafer kazanabilir.

Latin Amerika

Arjantin'de sınıf savaşı durulmuyor!

Arjantin, günümüzde sınıf mücadelesinin en keskin yaşandığı ülkelerden biri. Geniş toplumsal kesimlerin El Loco, yani Deli lakabıyla andığı Cumhurbaşkanı Javier Milei, Marx'ın devletin hâkim sınıfın emekçi sınıfları ezmek için kullandığı bir aygıt olduğu tezini kanıtlamak istemesine, üst üste kemer sıkma politikaları uyguluyor. Yıllardır süregelen mücadelelerden tatlimli, dahası, birçok ülkenin aksine büyük işçi partilerine sahip Arjantin halkı sokak hareketiyle karşı koyuyor. Milei ise bu direniş polisin zoru ve devlet baskısıyla cevap veriyor.

Bu durumun son örneği, Mart ayının son iki haftasında yaşandı. Milei hükümeti, emekçi halka yönelik kamu harca-

malarına, emekli aylıklarına ve başka toplumsal haklara balta vuran, öte yandan Uluslararası Para Fonu'na (İMF) olan borcu öncelik olarak addeden bir yasa tasarısını parlamentoya sundu. Bu tasarı, emeklilerden işçilere, futbol taraftarlarından kadın hakları örgütlerine geniş halk kitlelerinin sokağa dökülmesini tetikledi. Polis, müthiş bir şiddetle karşılık verdi. Burjuva basınının sözcülerine göre sadece Buenos Aires'te yirminin üzerinde eylemci hastanelik oldu, ikisi çocuk olmak üzere 114 kişi ise gözaltına alındı. Bu şiddet dalgasına göstericiler de karşılık vererek eylemlerini savunmaya girişti. Bu vaka üzerine Milei'nin Ulusal Güvenlik Bakanı Patricia Bullrich, sosyal medyadaki bir

mesajında (Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanı zamanındaki devlet söylemini hatırlatırcasına) “Arjantin'de yasalar hüküm sürer, çapulcular ya da sol değil” diye meydan okudu.

En pışkın tepki ise bizzat Milei'den geldi. Gösteriler sırasında atılan sloganlardan biri, Arjantin'in 1976-1983 yılları arasında yaşadığı askeri diktatörlüğe referansla, “Milei, pislik, diktatörlük sensin” olmuştu. Dahası, eylemlerin ikinci haftasında diktatörlüğün kurbanları ve onların aileleri için hak talep eden örgütler, protestocularla yan yana eylem yaptı. Milei ise, yine Türkiye'deki devlet söylemini hatırlatan biçimde, gösterileri “darbeye teşebbüsle” suçladı ve futbol taraftarı kulüplerini ya-

sadışı ilan etmeye kalktı. Bu girişimin sonucu şimdilik belirsiz.

ABD'den Arjantin'e, Macaristan'dan Hindistan'a patronların halka karşı şiddeti tırmanıyor, Türkiye'deki istibdad yönetimi ise tüm bu rejimlere ilham kaynağı olmayı sürdürüyor. Biz

de Arjantin'deki sınıf kardeşlerimizden ilham almalı ve patronların zorbalığına karşı mücadeleyi sokaklarda, fabrikalarda, iş yerlerinde, diğer patron partilerinin tuzaklarına düşmeden bağımsızca yükseltmeliyiz.

İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Program'ı işçi sınıfını işsizlikle cezalandırıyor!

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in (nam-ı diğer İngiliz Mehmet) uygulamaya koyduğu Orta Vadeli Program (OVP) ilk harfinden son noktasına kadar işçi düşmanı bir karakter taşıyor. Her ne kadar süslü ifadelerle, tüm toplum için faydalı olduğu yalanlarıyla bezeli olsa da bu program uluslararası finans kuruluşlarının, emperyalist tekellerin, Türkiye burjuvazisinin dev şirketlerinin kıyasıya yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarını korumayı ve kârlarını artırmayı hedefliyor. Bunu yaparken işçinin işine de aşına da

hürriyetine de göz diyor. İngiliz Mehmet'in OVP'sinin işçi sınıfına verdiği en büyük zararlardan birisi ise işsizlik. OVP işçinin işini elinden alıyor, işsizler ordusunu büyütüyor.

TÜİK her ay işsizlik ve istihdam rakamlarını açıklıyor. TÜİK'in açıkladığı iki önemli işsizlik verisi var. Bunlardan birincisi dar tanımlı işsizlik denilen, mevsim etkisinden arındırılmış işsizlik oranı. Bu oran kolaylıkla manipüle edilebiliyor ve düşük gösterilebiliyor. Bu sebeple Mehmet Şimşek de burjuva televizyon

kanalları ve gazeteleri de bu dar tanımlı işsizlik oranını kullanıyor. Bir işçinin bu kategoriye göre işsiz sayılması için son dört haftada iş arama kanallarını kullanması ve iki hafta içerisinde çalışmaya hazır olması gerekiyor. Yani iş bulmaktan ümidi kesenler ya da geçici olarak yarı zamanlı çalışanlar burada yer almıyor. Dolayısıyla dar tanımlı işsizlik, işsizliği olandan düşük gösteriyor. Mehmet Şimşek de zaten bunu sosyal medyada "son 12 yılın en düşük işsizlik oranı" diyerek paylaştı. İngiliz Mehmet halkı kandırıyor. Şimdi onun yalanını ortaya sereceğiz.

İşsizlik azalmadı, tam tersine arttı!

TÜİK'in açıkladığı bir diğer işsizlik verisi "atıl işgücü oranı" olarak geçiyor yani geniş tanımlı işsizlik. Bu işsizlik kategorisi iş bulmaktan ümidini kesenleri, geçici olarak kısa süreli çalışanları da kapsıyor. Yani bize daha gerçekçi bir işsizlik verisi sunuyor. İşte bu geniş tanımlı

işsizlik TÜİK'in açıkladığı güncel verilere göre Şubat ayında yüzde 28,4'e yükseldi. 2 yıl önce bu rakam yüzde 22,9'du. Yani işsizlik İngiliz Mehmet'in söylediğinin aksine azalmak bir yana iki yılda yaklaşık yüzde 6 artmış!

Şimdi İngiliz Mehmet'in yalanının sağlamasını yapalım. TÜİK'in verilerine göre istihdam edilenlerin sayısı Şubat ayında bir önceki aya göre 149 bin azalmış. Çalışabilir yaştaki insan sayısı ise bu bir ayda 43 bin artmış. Çalışan insan sayısı azalıyor, çalışabilir durumdaki insan sayısı artıyor ama TÜİK'e ve İngiliz Mehmet'e göre işsizlik azalıyor! Matematik de şaşırır bu işe! Mehmet Şimşek yalan söylüyor.

Gözümüz verilerde değil sanayi havzalarında!

Devrimci İşçi Partisi olarak işsizliğin durumunu elbette sadece TÜİK verilerine bakıp yorumla-

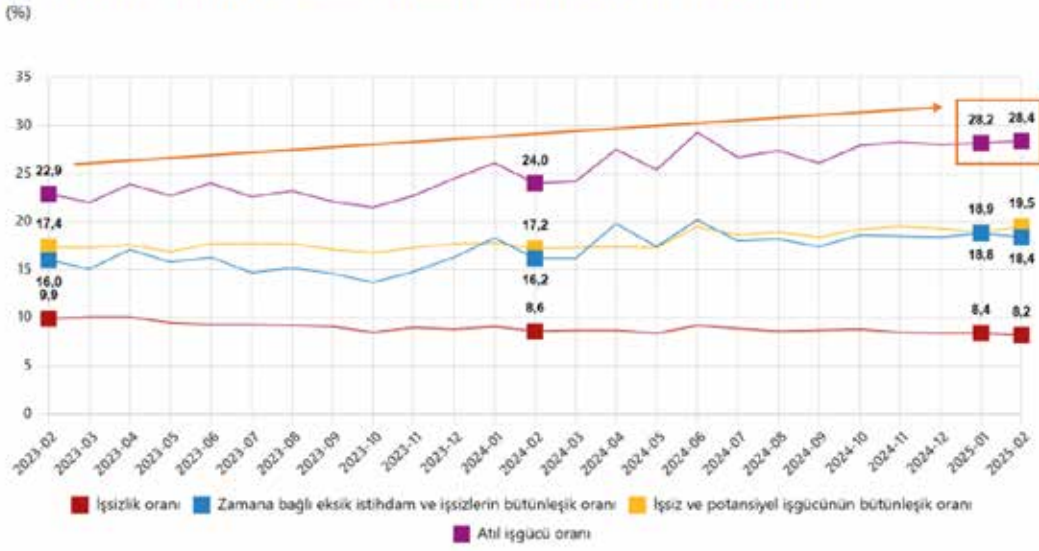
mıyoruz. Tam içinde olduğumuz için biliyoruz ki sanayi bölgelerindeki çoğu fabrika üretimde kısıntıya gidiyor, işçileri zorunlu ücretli ve ücretsiz izinlere çıkartıyor, işten çıkarmalara başvuruyor. Patronlar ekonominin içine girdiği yavaşlamadan işçileri cezalandırarak çıkmaya çalışıyor. İşler iyi giderken, satışlar yüksekken devasa kârları cebe indiren sermaye şimdi işçiyi işinden ve aşından ediyor. OVP'yi de arkalarına alan patronlar kendi yarattıkları krizi fırsata çevirmek, krizin bedelini işçiye ödetmek istiyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Sermayenin işsizlik saldırısına karşı sendikacı ol, örgütlü mücadeleye katıl!
- Çalışma hakkı dokunulmaz bir haktır! İşten çıkartma yasaklansın!
- Kamu yatırım seferberliği ile kalıcı ve nitelikli istihdam sağlansın! İflas ve konkordato açıklayan şirketler işçi denetiminde kamulaştırılsın!
- Ücretlerde kesinti olmaksızın çalışma saatleri kısaltılsın! Mevcut işler çalışan nüfus arasında paylaştırılsın!

Mevsim etkisinden arındırılmış işgücüne ilişkin tamamlanmış göstergeler, Şubat 2023 - Şubat 2025

“Demokrasi ve hukuk olmazsa yatırımcı gelmez” iddiası doğru mu?

Burjuva yayın organlarında mevcut hükümetin politikalarına çeşitli düzeylerde muhalefet eden ekonomist, siyaset bilimci gibi etiketlerle pek çok insan boy gösteriyor. Bu insanların neredeyse hepsinin ağızda ortak bir iddia dolanıyor: “Demokrasi ve hukuk olmazsa yatırımcı gelmez.” Peki, ağızdan ağıza tekrarlanan bu iddia doğru mu?

Bu kişilerin iddiasına göre Türkiye'deki rejim otoriter hale geldi ve demokrasiyi ayaklar altına alıyor, hukuku çiğniyor. Bu sebeple ülkede belirsizlik artıyor. Belirsizlik de risk demektir, risk olan yere de yabancı yatırımcı gelmez. Onlara göre yatırımcı der ki, “ya yarın benim şirketlerime

el koyarlarsa?”, “ya kafasına göre yasa çıkarır, kararname yayımlar ve benim yatırımlarımı zarara uğratırsa?”, “ya benim çıkarlarımı dile getiren bir siyasetçiyi cezalandırırlarsa”... Böyle bir ortamda yabancı sermaye kendini evinde gibi güvende hissetmez dolayısıyla yatırım da yapmaz. Bu yaklaşım, duruma tek yanlı ve dar bir pencereden bakmak olduğu kadar gerçeklere aykırı olduğu için de yanlıştır. Bunları dile getirenlerin bir kısmı belki duyduğu şeyleri safça tekrar ediyor olsa da, çoğu bilerek halkı yanlış yönlendiriyor.

Bu kişilerin meseleye tek yönlü yaklaştığını söylemiştik. Halka karşı işlenen suçlar ve baskı, karşısında bir tepkinin yükselmesine sebep olabilir, ülkede sınıflar arasındaki gerilimi arttırabilir ve dolayısıyla sermayenin işleyişini sekteye uğratabilecek grevleri, halk isyanlarını tetikleyebilir. Bunlar pekâlâ sermayenin korktuğu şeylerdir ve dolayısıyla böyle bir ortamda sermaye belli riskleri göze almak zorunda

kalır. Fakat diğer yandan bugünkü istibdad rejiminin elindeki baskı araçlarının işçi sınıfına ve emekçi halka karşı sermayenin çıkarlarını savunma amacıyla kullanıldığı gerçeği, görmek isteyenler için ayan beyan ortadadır. Grev yasakları artık sıradanlaştı. Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen gibi sendikacılar sermayenin ısmarladığı kararlarla tutuklanıyor. Sendikalaşma ve örgütlenme hakkı anayasadaki açık hükümlere rağmen engelleniyor. Erdoğan, belki de en baskıcı olduğu 2017'deki OHAL döneminde sermayeye şöyle seslenmişti: “OHAL önünüzü açıyor. Öyle ikide bir grev bilmem ne yok...” İşçi sınıfına yönelik bu denli saldırgan bir tutumun sermaye için güven verici olmama imkânı var mı? İşçi sınıfının örgütlenemediği ve sermayeye karşı pazarlık gücünün kısıtlandığı, sermaye için dikensiz gül bahçesi haline getirilen bir ekonomi. Sermaye daha ne istesin?

Türkiye bir günde mi antidemokratik oldu ve bu kadar yabancı yatırımcı ne zaman geldi?

Uluslararası doğrudan yatırımlar üretim tesisi kurmak, var olan tesisleri büyütmek gibi uzun vadeli bir planın parçası olarak yapılan yatırımlardır ve hisse senedi alımlarını, kredi ve borçları, sıcak para akımını vs. kapsamaz. Yani sermaye bu doğrudan yatırımı yapacaksa ciddi ve uzun

vadeli bir karar vermiş demektir. İşte bu sebeple Cumhurbaşkanlığı Yatırım Ofisi'nin 2002 ve 2023 yılları için açıkladığı uluslararası doğrudan yatırım verileri epey ilginç.

Türkiye'deki uluslararası sermayeli şirketlerin sayısı 2002 yılında 5.600 iken, 2023 yılı sonu itibarıyla 82.716'ya ulaşmış yani yaklaşık 15 katına çıkmış!

1973 ve 2002 yılları arasında Türkiye'ye giren uluslararası doğrudan yatırım sadece 15 milyar ABD doları iken, 2003-2023 döneminde 262 milyar ABD doları seviyesine yükselmiş. Tam tamına 17 katı!

Bugün baskıcı ve keyfî bir istibdad rejimi altında olduğumuz apaçık bir gerçek. Ama Türkiye istibdadın pençesine bugün düşmedi. Demokrasi de sadece son dönemde zedelenip haklarımız çiğnenmedi. İstibdad rejimi filen 2016 yılında ortaya çıktı. 2016'dan itibaren Türkiye'ye giren uluslararası doğrudan yatırımlar tam tamına 92 milyar dolar! Türkiye'nin iş-

çileri, emekçileri, gençleri yaklaşık 10 yıldır istibdadın baskısını, zulmünü çekiyor ve bu ortamda bile yabancı sermaye yatırım yapmak için uygun koşulları rahatlıkla bulmuş!

İşte tüm bunlar sebebiyle sermayenin ama özellikle Batılı emperyalist sermayenin hukuktan, demokrasiden, insan haklarından taraf olduğu izlenimini yayan bu palavralara, yalanlara karnımız tok! Yabancı sermaye bu memleketin işçisini sömürmek için geliyor. Sadece ve sadece kârına kâr katmak istiyor. Demokrasi de, insan hakları da umurlarında değil. Bu memlekete hürriyet gelecekte işçilerin eliyle gelecek!

